

Lidércfény

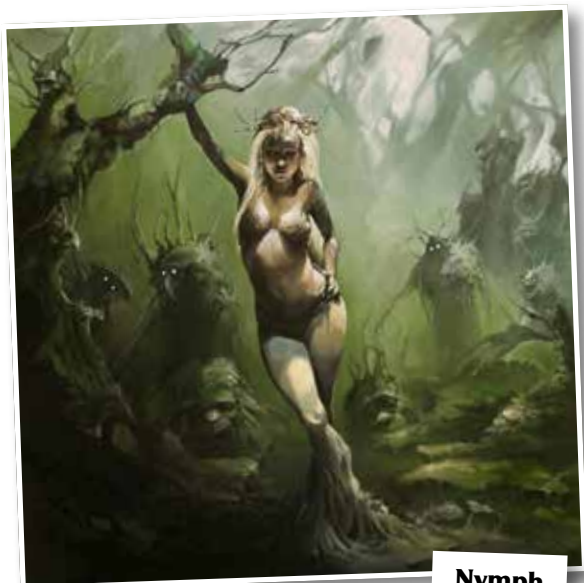
INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

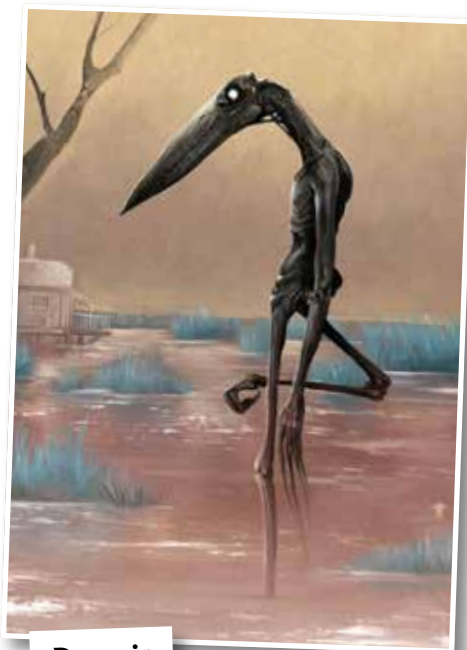

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XIII. évf., 4. szám, 2021. április

Nymph

Despair

Kaiju

INFO BOX

NAGY GERGELY / NERGAART - FANTASY/SURREAL ARTIST

A digitális technika mellett hagyományos módokon is alkotó művész nem csak a fantasy rajongóknak kedveskedett már számos kiváló alkotással, M.A.G.U.S. és Hatalom Kártyái illusztrációkkal, de a szurrealista képeivel is megfogja a festészet kedvelőit.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfóliók: <https://www.artstation.com/nergalart>

<https://www.deviantart.com/nergalart>

Közösségi média: www.facebook.com/NergalArt/

<https://www.instagram.com/nergal.art/>

E-mail: gary.calrissian@gmail.com

Szerkesztői köszöntő

Remaki... Rekamé... Remék... Rímék! De nem a verseké, dehogya! Azok közé nem kell ék. Csak pár kellék. Én meg rínék... Meggondoltam. Inkább írnék. De előbb elmondom, az egyik szemem sír, a másik meg üveg. Persze, az ember kíváncsi. Megnézi, mert fiatalkori énjére nagy hatást tett. Megnézi, de nem mozi-ban, oda nem mehet. Beszerzi alternatív forrásból, mert szinte biztos benne, hogy a legálisra nem éri meg annyit áldozni. Ha mégis, akkor még utólag, a megtekintést követően van rá lehetősége. Szóval, mordályszombat. Mondjuk hétfőn néztem, akkor mondaykombat. Hja, sokat küzdöttem vele.

Kitaláltad már, kedves olvasó, miről is olvasó itt? Ha 1995-ben már elég idős voltál, láthattad az eredetét. Bár fiatalabbnak is megnézhetted azóta. A Mortal Kombat című verekedős játék első filmadaptációja ugyan mai szemmel már megmosolyogtató, de nekünk akkoriban óriási filmélményt nyújtott. Paul W. S. Anderson második rendezése azért is lehetett sikeres, mert maga is rajongója volt az MK világának. Az akkoriban elvárt színvonalat mind történetben, mind látványban, mind filmtrükkökben rendre hozta. Bár, ha így nézzük, akkor ez az új változat is hozza a jelenleg elvárt... hát, színvonalnak nem nevezném; de látványban, szép CGI animációkban azért ott van. A '95-ös arról szól, amit a játéktérmi automatákkal, később a PC-s és konzolos átiratokkal, folytatásokkal játszva megszokhattunk. A föld bajnokai halálig tartó, alapvetően tiszta küzdelemben, a Mortal Kombat nevű tornán azért küzdenek, hogy a Külső Világ ura, Shang Tsung ne kebelezzé be a mi világunkat is. Egyszerű, tiszta üzenet. Az új, 2021-es változat alapvetően egy remake, amely Scorpion és Sub-Zero előtörténetével kezd, majd a jelenben találjuk magunkat, egy kedvesen „emberi pofozósák”-nak becézett főszereplővel. A továbbiakban semmilyen, szabályosan működő tornát nem láthatunk, úgy tűnik, ez ma már nem divat. Láthatjuk viszont, hogy Shang Tsung bajnokai aljas és alattomos módszerekkel hogyan alázzák meg, és tépik szét (néha konkrétan) a Föld bajnokait. A tiszta, becsületos küzdelemnek még a látszatát is kerüljük. Még a senkiből szuperhőssé váló főhős is cselvetéssel igyekszik legyőzni az ellenségeiket (és nem ellenfeleiket).

Úgy tűnik, erre van manapság szükség, ilyen példaképekre, egyértelmű, fekete-fehér ellentétekre, és efféle történet nélküli látványorgiákra. Baj, ha én nem kérek ezekből...?

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Pályázatok

Próbáld ki magad íróként! InfoZió	11
Alternatív magyar folklór	16

Interjú

Nagy Gergely digitális művész

Picassótól vargabetűvel a magyar dark folklórig.	4
---	---

Novellák

Xenothep - Kék madár.	8
Cat - A férfi, aki szerelemre vágyott	9
n13 - A csapos és a különös idegen	10
Mortelhun - A beszolgáltatás napja	11
Mortelhun - Az Old Dublin	12
Anonymus R. Chynewa - Nézőpont kérdése	13
R. Harbinger - A Cobra harapása	15
SzaGe - Örökkön örökké.	16
Norton - Sámánképző	17

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Sági Veronika - Régi barátok	18
---	----

Mozijegy

Jávorszki András

- A kilences hülyeség az úrból	20
---	----

Versek

Seth - Tavasza várva	22
angyalka146 - Utoljára	22
Krómer Ágnes - A halottak könnyei	22
Tordai Gábor	
- Álmatlan az éjjel szegletében.	22
jocker - Várom.	23
csabi669 - Ötletversek	23
Drekthor - Hazafelé.	23
Mara - Hogy megszülessen	23

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Interjú

Nagy Gergely digitális művész

Picassótól vargabetűvel a magyar dark folklórig

Nagy Gergely neve talán már nem cseng ismeretlenül a Lidércfény olvasóinak sem. Februárban az általa megalkotott magyar dark fantasy / horror folklór képeire hirdettünk novellapályázatot. Még akkor elterveztük, hogy magát az alkotót is bemutatjuk hasábjainkon. Lássuk hát, ki is az a Nagy Gergely.

– Kedves Gergely! Arra kérlek, mutakozz be néhány szóban. Mít lehet rólad tudni?

– Nagy Gergely vagyok, 1990-ben születtem Szombathelyen, de már tíz éve Kőszegen élek. Ez egy kedves csendes kis történelmi város az osztrák határszélen, a török hódoltság idejéről ismerős lehet sokaknak. Szabadúszó művészként dolgozom pár éve, főként fantasy témájú társas- és kártyajátékokhoz készítek illusztrációkat, de akad videojáték, könyv, stb. is.

– Hogy került képbe a művészet? Családi hagyomány, vagy úttörő vagy ebben?

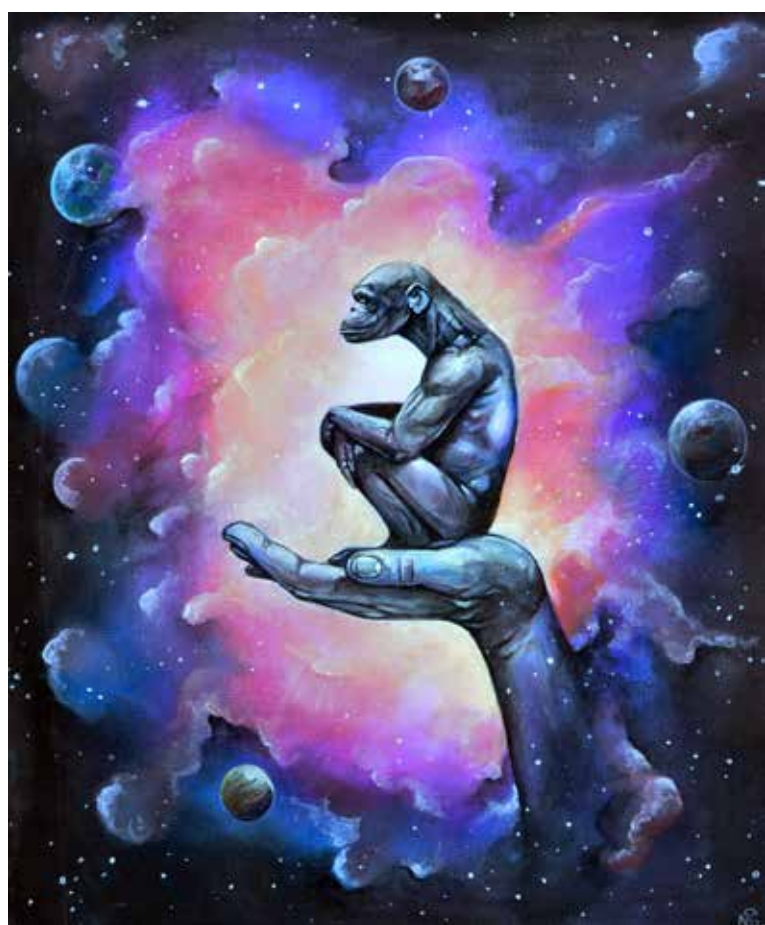
– Nagypapámtól örököltem szerintem, ő volt a művész a családban. Rajtunk kívül mást nem tudok a rokonságból, akihez közel állna a művészet.

– A tanulmányaid művészeti irányban végezted, vagy esetleg máshonnan kanyarodtál ide?

– Óvodásként kezdtem rajzsakkörre járni a későbbi művészeti általános iskolámba, ahol aztán nyolc évig képzőművészetet tanultam délutánonként. Középiskolába is felvettek Szombathelyen a Művészetibe, de aztán lázadó gyerekként akkor viccesnek tűnt mégis másik iskolát választani. Így végül kikötöttem egy gimnáziumban, ahol négy évig csak a barátok, osztálytársak szórakoztatására rajzolgattam, hülyéskedtem. Az érettségi után aztán újra szárnyra kezdtek kapni a művészi hajlamaim, és bár felsőoktatásban sem művészeti irányba mentem el, közben folyamatosan képeztem magam, és véglegesen eldöntöttem, hogy ebből fogok megélni.

– Mint ma már sokan a szakmában, te is digitálisan alkotod meg a képeid. Ez közel áll hozzád, vagy egyszerűen csak ez az elvárt sztenderd?

– Most már közel áll hozzám, könnyebb, egyszerűbb. Nem véletlenül ez az elvárt sztenderd egyébként, könnyű bármit módosítani, variálgatni, mivel minden külön rétegen készül. Nagyon megszerettem, de tény, hogy a gép előtt ülés sok éven át nem tett jót se a szememnek, se a hátamnak. Most már átálltam iPadre, aminek az az előnye, hogy bárhol bármikor kényelmesen hátkímélően elhelyezkedek, és dolgozok. Így talán öregkoromra nem leszek görbehátú vénember.

– Mi a helyzet a hagyományos, ecset-festék-vászon technikával? Hogy viszonyulsz hozzájuk?

– Mindig is a hagyományos technika lesz a favorit nálam. Főként a grafit és a tus rajzok állnak közel hozzám, nincs is szebb dolog elővenni egy papírt és csak rajzolni. Bár végül is a tablet ugyanezt az élményt tudja hozni, ha úgy nézzük. De az igazi papírhoz és ceruzához nem ér fel. A festéssel is jó barátságot ápolok, szoktam magamnak festeni vászonra. De, mint már említettem, a hátam gyakran fájdogál, az állvány mellett ácsorgás egész nap elég megterhelő. Néha elfog a flow, akkor nagyon belemerülök, és reggeltől estig festek, másnap meg fel se tudok kelni. De a legjobb képek így készülnek.

– Online elérhető galériáid megtekintése alapján jól látom, hogy a fantasy mellett szürrealista jellegű képeket is szívesen alkotasz?

Snow Wolf

– Magamnak általában szürrealista képeket festek. Ezekkel tudom legjobban megfogni az engem ért pszichés behatásokat, az életben való problémáimat, vagy az álmaimat. Egy festmény jobban meg tudja ragadni a szorongást, vagy a depressziót, mintha megpróbálnám valahoggy körülírni, mit is érzek. A szürrealizmus a lélektani folyamatok egyik legjobb kifejező nyelve szerintem.

– *Vannak-e példaképeid, mestereid, akik hatása esetleg érződik az általad megalkotott képeken?*

– Kedvenc festőként mindig Picassot nevezem meg, nekem ő az etalon, bármiféle képzőművészetről is van szó. Bármibe belefogott vagy bármit újított, minden arannyá vált. Egyértelműen a világ legnagyobb művésze volt, és bár sokan nem kedvelik, minden képzőművészre valamilyen szinten inspirálóan hat az óriási életműve. Szürrealista vonalon két abszolút kedvencem van, az egyikük H. R. Giger, sokaknak ismerős lehet az Alien filmek stáblistájáról. Ő alkotta meg a xenomorph figuráját, és az egész Alien franchise látványvilágát. Volt szerencsém Svájcban Gruyères-ben ellátogatni a régi műtermébe, ami ma már Giger múzeumként működik, mellette egy Giger tematikájú kocsmával. Nagyon hangulatos. Másik nagy favoritom a dark szürrealista ágon Zdzisław Beksiński, egy lengyel művész. Aki nem ismeri a képeit, érdemes utánanézni, elképesztő zseni volt az ember. Azért persze a fantasy művészek mellett sem akarok elmenni, gondolom nem nagy meglepetés, hogy Frank Frazetta az istenem. Olyan mély behatást keltenek a figurái, a mozdulatai, hogy szerintem azóta se volt képes senki sem így fantasyt festeni.

– *Az ihlet, az inspiráció számos helyről jöhet. Ebből kifolyólag az alábbi kérdést is fel szoktam tenni: alkotás közben hallgatsz-e zenét, illetve úgy általában milyen zenét szeretsz hallgatni.*

– Szoktam zenét hallgatni közben. Alapvetően metalt hallgatok, de jöhet sok egyéb más is. Szeretem például a hosszú sok órás ambient vagy folk zenei témákat is, ha épp olyan hangulatom van. De a black metal megy legjobban az alkotáshoz nekem. Akár darálós, akár kicsit ambient, a nyomasztó, sejtelmes hangulat megadja az alkotókedvet. Persze vidám folkos, meg epikus metalok is jöhetnek, ha épp felhangolt vagyok.

– *Az ok ugyanaz, mint a fenti kérdésnél. Néha egy film vagy sorozatepizód is beindíthatja a fantáziát. Milyen efféle tartalmakat szoktál fogyasztani?*

– Mostanában jöhet minden sorozat, ami szembejön a Netflixen. Meg úgy általában filmeket is a Netflixen szoktunk nézni a feleségemmel. De sok-sok olyan film volt az életem

során, ami inspirált, talán nem is tudnám most hirtelen ezeket mind összeszedni. Azt hiszem nem is vállalkozok rá. De pl. a régi sword & sorcery filmeket imádom, meg bármi trash szandálos kardozós film jöhet. Ugyanígy az ázsiai harcművészeti filmek, vagy a mai csillivilli kínai fantasyk. Az animéket és mangákat is szeretem, főleg a Dragon Ball a mindennem, ha ki kell emelni egyet. Mindezek mellett persze bármilyen thriller, horror, sci-fi film is képes inspirálni. De nehéz kiemelni egyet-egyét, mert folyamatosan jönnek az ötletek, akár egy TV reklám megnézése közben is.

– *Egyébként, a fentieket leszámítva meg tudod-e mondani, hogy mi indítja be nálad a kreatív folyamatokat?*

– Ez egy elég bonyolult kérdéskör, mert igazából bármikor bármi bekattinthat egy ötletet az agyamba. A legjobb ötleteim teljesen random dolgokból jöttek, mint pl. csak kinéztem az ablakon, vagy hallottam valamit a szomszéd bácsi rádiójában, stb. Emellett a saját érzelmi, lelki traumáim, tapasztalataim is beindítják a folyamatokat, de ez nehéz mert mikor épp mélyponton vagyok, nem tudok rendesen alkotni. Viszont, mikor átlen-dülök, akkor meg mindezt ki tudom adni magamból képek formájában. Ja és nagy Pinterest függő is vagyok, akár órákon át is tudok képeket böngészgetni, és rengeteg inspiráció tódul az agyamba ilyenkor, amiből persze a 99% elfelejtődik azonnal a következő inger miatt, de a jó ötletek megmaradnak, amiket esetleg beépíthetek valami következő képembe.

– *Az alkotást fő tevékenységként végzed, vagy ez csak egy hobbi, amiben kikapcsolódsz?*

– Fő tevékenység is, meg hobbi is. Ha már egy napig nem rajzolólok, elég feszült vagyok. Nem kell, hogy munka legyen, de legalább magamnak hadd rajzoljak valamit.

– *Ha jól láttam, akkor közreműködtél már táblás játékok megalkotásában is.*

– Igen, volt szerencsém dolgozni pát társasjátékon már.

Geisha

– *Térjünk rá arra, ami engem is rendkívül érdekel. Tim Morgan keresett meg az ötlettel, hogy kiírhatnánk a magyar dark folklór képeidre egy pályázatot. Én pedig néztem, mint boci a moziban, hogy van még olyan Az utolsó előtti huszárosokon kívül, aki ilyen irányban igen komoly és igényes alkotásokkal áll elő? Szóval részéről, hogy és mikor jött az ötlet, az ihlet, hogy efféle képi világot alkoss meg?*

– Igazából kb. szerintem pont az Utolsó előtti huszár idején jött az ötlet nekem is, egymástól teljesen függetlenül. Pont láttam a hirdetést Facebookon, hú mondom ez meg olyasmi, mint amit én kitaláltam. Az ötlet egyébként onnan jött, hogy szeretem az ilyen darkos folklór témákat, akkoriban pont Hellboy képregényeket olvastam, és gondoltam mekkora ötlet lehetne egy ilyen 19. századi alternatív magyar világban játszódó fantasy. Elkezdtem hangulatképeket csináltatni, meg néhány karakterképet is. Aztán gondoltam ebből valami király képregény lehetne, ha már a Hellboy adta az alapötletet. Aztán persze tovább formálódott a fejemben, de mire elkészült egy-két kis képregényem a világba, addigra Az utolsó előtti huszár kampánya beindult, és jobbnak láttam nem erőltetni ezt a vonalat. Én amúgy sem tudtam volna, hogyan promózzam a dolgot, ezért elengedtem a képregényt. Inkább csináltam még jó sok képet a világba, hátha lesz belőle valami. Szerepjátékban is gondolkodtam, én pl. nagyon tudnék élvezni egy ilyen világban való kalandoztatást. Végül aztán írtam Tim Morgannak, nincsenek-e írói kapcsolatai, akik szívesen írnának egy ilyen világba. Így jött a pályázat ötlete is, aminek nagyon-nagyon megörültem.

– *Azt szabad tudni, hogy Tim-et honnan ismered?*

– Még anno, mikor elkezdtem belső könyvillusztrációkat rajzolni Káosz novelláskötetekhez, ott talákoztam először a nevével. Több novellájához is készítettem rajzokat, ezáltal kontaktba kerültünk. Mindig adott tippet az adott illusztrációhoz, jobb volt így megbeszélni a dolgokat, mint csak egy sima leírásból dolgozni. Aztán az idők során egyre több illusztráció lett, később saját projektekkel is megkeresett. Ezért gondoltam, akkor én is megkeresem őt a saját projektemmel.

– *Több mint negyven képet festettél a témában. Úgy érzed, ezzel kimerítetted, vagy vannak még a tarsolyban?*

– Van az több is igazából, csak nem mindet tettem közzé, némelyik csak a gépem áll. Majd lehet, bedobok párat később a többi közé, ha mégis úgy lesz kedvem. Egyébként szerintem

kimeríthetetlen a téma, nekem nagyon bejön a hangulata, imádom ezt a régi Magyarország feelinget. Bármennyit tudnék még festeni a témában.

– *Mire számítasz a pályázattal kapcsolatban? Mennyi beérkezett novellával lennél elégedett?*

– Én már azzal elégedett vagyok, hogy lett egy ilyen pályázat. Sőt, az elégedettség nem is jó szó, inkább mérhetetlen hálát érzek. Ha már csak egy novella is beérkezik, én már azt is úgy fogom olvasni, mint ahogy a kisgyerek bontja az ajándékot a karácsonyfa alatt. Már a gondolat is boldoggá tesz, hogy az én képeim inspirálnak írásra valakit.

– *Lehetségesnek tartod-e, hogy a novellák írói valami egészen újat hoznak létre a képeid alapján, amire esetleg te nem gondoltál, és újabb alternatív magyar folklór képek megalkotására inspirálnak?*

– Én nagyon szeretném, hogy így legyen.

Gergely alternatív magyar folklór festményeire kiírt pályázatunk teljes kiírása [itt is megtalálható](#).

– *Fentebb említetted a szerepjátékokat. Rákötnék egy kicsit a témára. Ezek szerint számodra sem ismeretlen ez a játéktípus, sőt, készítettél M.A.G.U.S.-hoz, illetve Hatalom Kártyáihoz is illusztrációkat. Hogyan és mikor ismerkedtél meg a szerepjátékokkal? Esetleg te is játszottál / játszol?*

– Már egészen fiatalon, mondhatni gyerekkoromban kapcsolatba kerültem több fantasy világgal is. Így került képbe a M.A.G.U.S. is, amivel először kártya formában ismerkedtem meg, később a könyvek és a szerepjáték is képbe kerültek. Mindig nagy álmom volt, hogy egyszer a M.A.G.U.S. világába illusztrálhassak valamit. Ezt sikerült sokszorosan is meghaladnom. Ha már korábban említettem Tim Morgant és a Káosz novellásköteteket, a Káosz világában kiadott szerepjátékkal is

rengeteget játszottunk tinédzserként. Időközben több más szerepjáték-világgal is megismerkedtem, de elmélyülni egyikben sem sikerült annyira, mint a hazaiakban. Egyébként is inkább mindig saját világokat dolgoztunk ki, így nem voltak kötöttségek, és szárnyalhatott a fantázia. Szerintem innen is jön nekem a saját univerzum megalkotására való vágy.

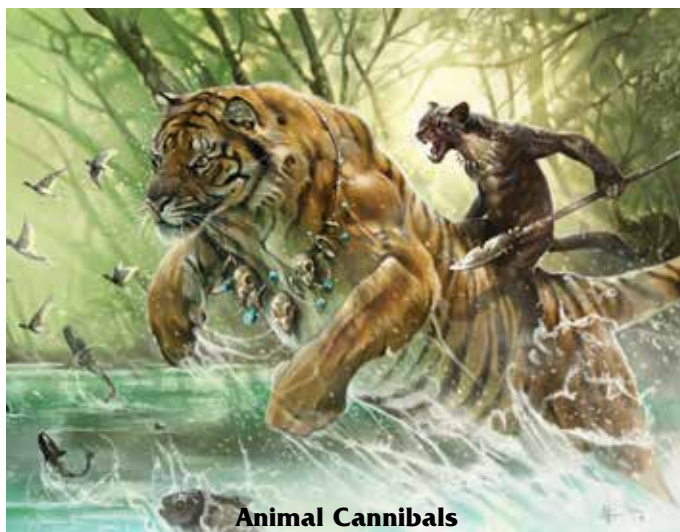
– *Van-e kedvenc képed magadtól, vagy ez időről-időre változik, ahogy technikailag fejlődsz?*

– Nincs kedvenc képem. Mindig kitűzöm, hogy majd egyszer megfestem a tökéletes képet, de nyilván eddig még egyikkel sem voltam elégedett teljesen. De ez így is van jól. Ha elégedett lennék, és kineveznék egy képet kedvencnek, vagy tökéletesnek, azzal meggátolnám a fejlődést. Sok képemet szeretem persze, de kedvencem nincs.

– *Ha valaki épp a te munkáid láttán döntene úgy, hogy ő is belevág a festészetbe, és tanácsot kérne tőled, mit mondanál neki? Hogyan kezdjen hozzá, milyen eszközökre lesz szüksége, esetleg mely tanintézményeket keresse fel?*

– Tanintézménnyel kapcsolatban nem tudok tanácsot adni, mert nem annyira vagyok képben az ilyenekkel. Az eszközök is csak mellékesek szerintem. Ami kell hozzá, elhivatottság, vak hit abban, hogy egyszer eléred a célod. És rengeteg munka. A művészet nagyon kimerítő foglalkozás, mármint lelkileg és mentálisan. Éveken át naponta több képet megfesteni, megrajzolni, elalváskor, felkeléskor is fejben folyamatosan alkotni, ez megterhelő pszichésen. Csak akkor működik, ha az alkotó képes akármi fölé helyezni az alkotást, ha a helyzet úgy kívánja. Mint sok kreatív szakmának, ennek is velejárója lehet a maximalizmus, a folytonos stressz, szorongás, az ebből fakadó depresszió. Emellett persze nyilván ott a hétköznapi élet, a család, az egyéb dolgok. De az alkotó akkor is alkot, amikor épp pihen. Csak akkor fejben. Ezért én azt mondom, aki bele akar kezdeni ebbe, legyen elhivatott, és ne hátráljon meg, mikor végleg beszippantja ez az életforma. Onnan meg már úgysem lesz visszaút, és nem is akar majd mást csinálni soha. Embereknek boldogságot adni alkotásokkal, ez a legszebb dolog, amire valaha is vállalkozhatam. Elképzelni, hogy leülnek emberek kártyázni, és az én képeim tették szebbé az adott játékot. Vagy leül valaki olvasni egy könyvet, és az én illusztrációim vannak benne. Ez sokszorosan elhalványítja a nehézségeket, és soha nem cserélném el semmire.

Animal Cannibals

– *Jövőbeli tervek, projektek? Van valami olyan a láthatáron, amelyről beszélhetsz?*

– Mindig vannak saját terveim nyilván. De a sok ezer gondolatból, ötletből nem minden jut el addig, hogy akár csak egy skiccet is készítsék. Valami a skicc fázisban megreked, és valamilyen akár komplex világok is kialakulhatnak. Ez utóbbira példa ez a mostani folklór pályázat is. De azt hiszem, most is kezd körvonalazódni a fejemben egy új nagyobb projekt. De ez még top secret.

– *Ezúton is köszönöm szépen az interjút, és hogy a rendelkezésünkre álltál. További sikeres alkotómunkát kívánok a szerkesztőség nevében, illetve remélem, hogy ősszel rendszeren el leszünk látva izgalmas, alternatív magyar folklór történetekkel!*

– Köszönöm szépen a lehetőséget, nagyon jó kérdések voltak. Én is bízom benne, hogy sok novella érkezik majd a pályázatra.

Decay

Xenothep

Kék madár

(Megtörtént események alapján)

Vinya egyetlen percig nem tudott nyugton ülni, néha ámultan figyeltem, néha kicsit irigyen a kirobbanó vitalitása miatt. Amíg utaztunk, megállás nélkül mesélt valamit, ami bárki mástól fárasztó lett volna, őt azonban szívesen hallgattam a jó humora és a rendkívüli előadásmódja miatt.

Járgányunkban ugyan volt légkondicionáló berendezés, de egyikünk sem szerette, így többnyire leengedett ablakkal közlekedtünk. Az autórádiót sem kapcsoltuk be soha, a Tetra ellátott információval, amúgy pedig ott volt Vinya, hogy szórakoztasson. Az augusztusi hőségben álltunk a főúton, harmadikként a sorban a piros lámpánál, műszakunk épp csak elkezdődött, aznapi első esetünk egy szívrohagyanús eset volt, amiről kiderült, hogy tévedésből bevett gyógyszerek okozta tünet. Társam elmondta a véleményét erről is, mint általában mindenről, miközben visszafelé tartottunk az állomásra.

– Hogy a viharba lehet összekeverni? Más a neve, a csomagolása, a színe, mégis sikerült neki!

Nem várt választ, ez csak amolyan levezetés volt nála. Igazából soha nem tudtam eldönteni, hogy amikor bosszúnak, vagy dühösnek látszik, akkor tényleg az-e. Amikor szomorú és visszavonhatatlan dolgokat láttunk, éltünk át, akkor hallgatag lett, de viszonylag hamar túltette magát rajtuk, legalábbis látszólag. Most is öt perc után témát váltott, az órájára nézett, világoszürke szeme felcsillant.

– Hallod, kaja van! Eltalálsz a McDrive-ig?

– Megpróbálom – biccentettem. Valójában azt gondoltam, hogy a KIM 095-ös egység már magától is eltalálna az étkezdehez. Öt perccel később már a sorban álltunk, Vinya a vállamat rázta.

– Fahéjas, mustáros hot dogot, oké? Meg mézes, lekváros lángost is! Uborkával és tejszínhabbal!

– Két napi menüt kérünk szépen!

– Mekkora egy undok dög vagy te, Szása! Csak egyszer kérnéd azt, amit mondok!

– Nem árulnak ilyesmit.

– Az elv a lényeg, orosz barátom! Túl komolyan veszed az életet.

– Nem vagyok orosz – sóhajtottam. – Ez csak egy családi legenda.

Vinya legyintett.

– Mindenki orosz manapság. A megszállás alatt bizonyára sokat huncutkodtak nagyanyáink.

– Da?... – kérdeztem vissza, mire vállon boxolt.

– Na ez az, látod. Mégse vagy patológiai eset.

Odébb gurultunk, átvettem a csomagokat, átadtam társamnak az adagját, aztán félreálltam a közeli parkolóban, ahogy szoktunk. A Tetra hallgatott, reméltem, hogy van öt percünk. Ha Vinya nem tud rendesen enni, akkor egész műszak alatt nem bír magával. Már újra úton voltunk, amikor a saját telefonom csörgött, társam felkapta és a kijelzőre pillantott.

– A zsaruk – a füléhez emelte a készüléket, és vidáman szólt bele. – Nulla kilencvenötös, mivel állhatunk szolgálatodra, faka-bát?

Kihangosította a hívást, így én is hallhattam Jenci hangját.

– Hol vagytok?

– Most hagytuk el a McDrive-ot.

– Fasza. A Széchenyi téren vagyunk, gyertek ide, ezt látnotok kell!

A háttérből mintha nevetés hallatszott volna. Vinya integetett, hogy gyérünk, így sávot váltottam.

– Remélem, senki nincs bajban.

Vinya letette a telefont a műszerfalra és vállat vont.

– Valaki örökké bajban van. Ezért vagyunk. De ha csak nem szívtak dinitrogén-oxidot, és attól hülyék teljesen, nem lehet nagy baj.

Meglepően nagy tömeget találtunk a téren, közepén a két rendőrautóval. Az emberek utat adtak, lassan gurultunk előre, míg láthattuk a felfordulás okát. Vinya szeme tágra nyílt.

– Az ott egy kék ember?

Kiszálltunk és átvágtunk a rendőrautókhoz.

A szökőkút egyik szobrán egy tetőtől talpig kékre festett, fiatal férfi állt meztelenül, nyakába egy szintén kék takarót kötve, amit köpenyként viselt. Előtte Jenci és egy fiatal rendőrnő állt a kút talapzatánál, de szemmel láthatóan még nem voltak urai a helyzetnek, mert a kék ember torkaszakadtából ordibált.

– Én vagyok a boldogság kék madara! Mindenkinek boldogságot hoztam!

Úgy tűnt, igazat mond, mindenki nevetett körülöttünk. Jenci a kezét felfelé nyújtva kérlelte a fickót, hogy jöjjön le, közben fiatal társa felénk fordult, próbálván uralkodni nevetési ingerén. Vinya felhúzta a szemöldökét.

– Szemmel látható, hogy itt egy Idioticus Homo Ludens-szel állunk szemben.

– Eddig körbe-körbe rohangált. Khm... Elég komikus látvány volt.

– Ingyencirkusz.

A madár ekkor rikoctozni kezdett, és verdesett „szárnyaival”, kezdtem attól félni, hogy lezuhan. Ekkor vettem észre, hogy egy másik rendőr hátulról mászik felfelé a szobor takarásában. Jenci nyilván a figyelmét akarta elterelni a kék teremtménynek, bár ahogy elnéztem, erre nem volt szükség.

– Neurózis – mormoltam, mire Vinya a fejét csóválta.

– MDMA lesz az.

– Ennyire nem lehetsz profi.

– Ó, ugyan! Láttam már ilyet, csak az nem volt kék.

A tömeg nevetett, amikor pedig a rendőr elkapta a kékséget hátulról, akkor meg is tapsolták. Innentől a műsor kifutott, a férfit lehozták a szoborról, és betették az egyik kocsiba, miközben ő még javában kotkodácsolt. Jenci vigyorogva fordult felénk.

– De jó, hogy nem nekem kell szállítanom. Bocs, hogy iderángattalak titeket, igazából nem volt szükség rátok, nyilván baromi jól érzi magát az ipse, de úgy gondoltam, ilyet még nem láttunk.

Vinya felé biccentettem.

– Ó már igen.

– De Batmant még én sem! – felelte.

Végignéztük, ahogy a rendőrautók elhajtának, és a tömeg szétszéled.

A járgányba szállva szinte azonnal kaptuk a vészhívást, átkapcsoltunk készültségi üzemmódba, követtük a rutint. Szirénázva hajtottam ki a térről, bele a dugóba, bosszúsan csaptam a kormányra. Az autósok próbáltak helyet adni, lassan sikerült is araszolgatni előre, aztán a kereszteződésbe érve Vinya kiordított az ablakon az előttünk szöszmötölőnek.

– Takarodj már innen, anyádhoz sietünk!

Ilyenkor lassú a hetven, a kilencven, lassúak az emberek, az egész város csak dugókból, akadályokból, az utak meg csak kátyúkból állnak, még a kocsi is lomha lajhárnak érzem.

Érkezés után öt perccel a kezeim közt halt meg a néni, akinek valóban szívrohama volt. Jelentettem az állomásnak, intéztem a formáságokat, Vinya beszélt a családtagokkal, és amikor ismét az úton gurultunk a következő riasztási helyszínre, a vállamra tette a kezét.

– Engedd el!

Cat_

A férfi, aki szerelemre vágyott

A férfi, aki azon a hervasztó estén bejött a bárba, azt mondta, hogy csak szerelemre vágyott, mint mindenki más. Persze nem öntötte ki rögtön a szívét; elsőre megtippeltem, hány feles vodkát kell beletöltenem ahhoz, hogy megeredjen a nyelve. Azt is mindig láttam a búvalbaszott képén, hogy nőügy – mindig látom, benne van a munkaköri leírásomban –, de ez valahogy más volt. Nem a szokásos, elkecseregetett kiskutyatekintet, hanem valami mélyebb nyomorúság.

– Semmi nem látszott rajta, érted? Semmi! – mondja nekem, miután tegeződőre itta magát. – Még csak nem is az a végzet asszonya, vagy ilyesmi! Egy szimpla kis csaj a szomszéd irodából, akit kibeszéltek a többiekkel az ebédszünetben. Tudod, hogy van ez!

Most az jön, hogy mennyi pénzzel húzta le a maca, méléztam a poharakat törölgetve, de nem szóltam semmit; ha egyszer elkezdik a siránkozást, nem is akarják abbahagyni. Fizettem az albérletet meg a nyaralást, erre lelépett egy gazdag főszerral, blablaba, gondoltam, semmi extra.

Nem is tévedhettem volna nagyobbat.

A férfi, aki csak szerelemre vágyott, suttogóra veszi, és ebből tudom, hogy valami kínosat akar bevallani. Kigombolódott az inge két felső gombja, a nyakkendő csálén áll rajta. Egyik sem túl drága, de azért nem a legalja, amolyan offisz-sztájl. Megköszörüli a torkát, mintha ezzel késleltethetné a megszégyenülést.

– Voltak dolgok... amiket mondtam. De pár sör után mondtam, érted? Sose' gondoltam, hogy meghallgat az univerzum, vagy mi a tököm. Hogy tényleg megtörténik.

Abbahagytam a törölgetést. Akad azért, ami egy hozzám hasonló, öreg rókának is felkelti az érdeklődését, így hát vissza-kérdeztem:

– Miért, mit mondtál? Aztán mi lett?

– Hogy tényleg olyan nőt kapok, aki annyira szenvedélyes, hogy az már... veszélyes. Akitől kitelik, hogy az éjszaka közepén kést szorít a torkomhoz, mit tudom én, mert látta, hogy szóba álltam a barátnőjével... Olyat, akivel...

Keresi a szavakat.

– Akivel érzed, hogy élsz – fejezem be helyette.

– Akivel érzem, hogy élek – visszhangozza, és rámarkol a vodkás poharára.

– Mintha te el tudnád.

– Minden alkalomra emlékszek, hidd el! Van, ami erőnkön, képességeinken felül áll.

Komorán néztem ki a szélvédőn.

– A tér az állomással ellentétes irányban van. Ha nem megyünk oda, ha nincs ez a kitérő, talán lett volna lehetőségünk segíteni.

Társam nem felelt, tudta, hogy csak közhelyekkel traktálhatna. Bekapcsoltam a szirénát, és gyorsítani kezdtem.

– A boldogság kibaszott kék madara.

Akkor láttam meg, hogy mindkét kezéről hiányzik egy-egy ujj.

A férfi, aki szerelemre vágyott, követte a tekintetemet. Persze nem bírtam megállni, hogy a csonka kezére ne pillantsak. Lekapta a láncfűrész a kertben, elütötte egy busz, szétszedte a haverja pitbullja, és még megannyi lehetőség. Nyilván nem hittem egyikben sem.

Egy megtört lélek ült előttem, vagy inkább kapaszkodott a pultba seggrészezen. Remegő, csonka ujjai közt az újabb feles; én tudtam, hányadik, neki már fogalma sem volt róla.

– Gyűrűsujj – leheli.

Tapasztaltam egy s mást, mióta ebben az állottsör-szagú lyukban poshadok. Jártak itt gengszterek, megcsalók és megcsaltak, bolond tyúkok meg örült pasasok. Egy féltékeny férj le akart puffantani, mert úgy tűnt neki, hogy hasonlítok a zabigyerekére. (Ugyan... A nők sosem dugnak a csapossal.) Egy öregedő cégvezető az azt fejtegette két Sex on the beach között, hogy milliókat költött, és további milliókat szándékozik beleölni abba, hogy az arca olyan rántalan legyen, mint a babapopsi.

Na de... levágott ujjak? Ezt még az én gyomrom sem vette be.

– A bűdös életbe! – mondom önkéntelenül. A hátamon úgy zongorázik a hideg, mint fénykorában Herbie Hancock. – Holtomiglan, holtodiglan, mi?

Vállat von. Mivel el van ázva, eltúlozza a mozdulatot, és majdnem leborul a székről. Nem tudtam nem arra gondolni, milyen sérüléseket takarhat a csatákra izzadt inge, de rohadtul kíváncsi voltam, ez az igazság.

– Na és... miket csinált még veled, mielőtt megszabadultál tőle? – kérdezem tőle alig palástolva izgatottságomat. Hát igen, azzal az illúzióval is leszámoltam már, hogy jobb ember vagyok, mint az ide járó népség, aki prostikra és piára veri el az utolsó forintjait. – Olyasmi, amit egy jó plasztikai sebész meg tud oldani? Felteszem, az ujjaidat eldobta, vagy ledarálta, vagy...

A férfi, aki szerelemre vágyott, ekkor felszegezi a fejét és egyenesen a szemembe néz. Hátborzongatóan józannak tűnik, pedig kiitta a fél bárpultot. Na most tényleg olyan, mint egy kiskutya. Mint egy kiskutya, akit most rugdosott meg egy csúnya bácsi.

– Miből gondolod, hogy szabadultam? – kérdi fáradt félmosollyal, és végre kigombolja az ingét, hogy megmutassa, mi van alatta.

A mellkasán a házi barkács tetkő két furcsa, egymásba kapaszkodó lényt ábrázol, nem tudom eldönteni, emberek-e vagy szörnyetegek. Esetleg mindkettő. Egymás vérét szívják.

Tapasztaltam egy s mást, mióta ebbe a viszkiszagú kriptába vetett a rossz sorsom. A féltékeny pasas, aki meg akart ölni, később újabb kölyköket csinált a hűtlen asszonyának. A cégvezető arc lebévult egy elszúrt botoxolás miatt, szerintem most

n13

A csapos és a különös idegen

A magas termetű idegen késő délután fáradtan lépett be a Szomjas Tüzér aajtáján.

– Egy sört! – vetette oda a kövér csaposnak, miközben lerázta a vizet hosszú, fekete köpenyeről.

– Nehéz nap volt, haver? – próbált viccelődni a dagadt, miközben egy kétes tisztaságú pohárba kitöltötte az állott sört, és húsos kezével a vendég elé tolta.

Amaz gyorsan megfogta, egy hajtásra kiitta, majd a pultra csapta az üres poharat.

– Ez jólesett. Adj még egyet!

A csapos újratöltötte a szemmel láthatólag szomjas idegen poharát, miközben fürkészően bámulta. Unatkozott. Egyedül volt és beszélgetni szeretett volna valakivel. A kocsmában alig lézengtek páran, csak egy-két alkesz törzsvendég, de fejben már ők is a delíriumos vadászmezőkön jártak. Kint vigasztalhatatlanul zuhogott az eső.

– Hallod-e, te tényleg szomjas voltál. Kemény volt a meló?

– Kemény – mondta szűkszavúan az idegen.

– Mit csinálsz? Mivel foglalkozol?

– Ezt-azt. Amit a főnök mond.

– Aha. Nem baj, ha nem mondd el... Jó arc a főnököd?

– Ezen még soha nem gondolkoztam, de azt hiszem, igen. Így is mondhatjuk. Az emberek annak tartják.

– De elég sokat dolgoztat, nem? Tessék, itt van még egy korsó, a cég ajándéka.

– Ez van, ezt kell szeretni... Mindig ezt csináltam, máshoz nem értek.

– Ej, haver, én is így vagyok veled. Tudod, gyerekként csillagász akartam lenni, de nem félt a fogam se a fizikához, se a matekhoz. Viszont élni meg nagyon szerettem. Aztán elkallódtam. A végén itt kötöttem ki, ebben a lepusztult csehóban a sok barom között. De nem panaszkodom, mindenkinek meg van írva a sorsa.

a szellemvasútban mutogatják. Én meg ebben a jelzőmentes lyukban rothadok, és önjelölt pszichomókust játszom kora estétől zárásig.

Szóval, néha az a legelcseszettebb dolog az életben, ha megkapod, amire vágysz. A férfi, aki csak szerelemre vágyott, most már tudja ezt. Nekem elhihetitek, harminc éve töltöttem itt az italokat.

– Úgy bizony!

A pultos újra teletöltötte az idegen poharát, miközben a rádióban egy felkapott, szintetikus slágert játszottak. Ujjjaival ritmikusan dobolni kezdett a pulton, miközben az idegen arcát fürkészte. Halott arc volt, szürke és sápadt. Nem árult el érzéseket.

– Szar meló lehet, ha ennyit iszol közben.

– Nem mindenki bírja. Lehet, már én se. Főleg ilyenkor, amikor nagy a hajtás. Az ivás segít.

– Azt hiszed?

– Azt.

– Hát, te tudod.

Mindketten elhallgattak, mintha angyal szállt volna el felettük. A csönd megsűrűsödni látszott, csak az eső verte gyászos kopogással az ablakot.

Az idegen hirtelen kiitta a maradék sörét, megtörölte a száját, és leugrott a bárszékről. Valahonnan néhány összegyűrt papírpénzt szedett elő, és hanyag mozdulattal a pultra dobta.

– Bocs, de mennem kell, ma este még sok dolgom lesz. Tartsd meg az aprót!

– Meló?

– Mi más? – nevetett fel szarkasztikusan, és leszegett fejfelé elindult az ajtó felé.

A rádióban éppen az aktuális híreket mondták. Pont a járványadatokról beszéltek. Ma ismét új rekordot döntött a haláloság.

– A viszontlátásra! – köszönt még utána a csapos udvariasan.

– Nem akarod te azt, bár egyszer még úgyszólván összefutunk – morogta a különös idegen, majd kilépett az ajtón.

A pult mellett csak egy félig felszáradt víztócsa maradt utána, ott, ahol az imént még a sörét kortyolgatta.

Lidércfény

Itt is megtalálasz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Mortelhun

A beszoigáltatás napja

Csendes boldogsággal készülődött a család ezen a reggelen. Mondjuk, egyébként sem voltak harsányak, sem ők, sem pedig a közösség, amelyben éltek. Valahol, Straumgjerde közelében a Fitjavnat-tó szomszédságában vertek táborn őseik valamikor a 23-ik században, és Eline a férjével, Noah-val, illetve a két lányukkal, Lottéval és Marennel azóta is ott éltek. Szerény, dolgozó család voltak, üvegházaikban pasztek uborkát, illetve stanvell mogyoróhagymát termesztettek. A mindennapjaik egyhangúan teltek általában, izgalmat bele csak az éves vadászat hozott, illetve, ha valaki beszerzett egy-egy mononukleáris motort vagy hidro-autót. Olyankor kitódult mindenki és igyekezett jól érezni magát. Ám a mai reggel kissé más volt, mint a többi. Az adakozás reggele volt ez, mely idén rájuk esett. Előző este Eline kimosta és átvasalta az ünneplőruhákat, a lányok boldogan viharoztak, s Eline-nek még a szex is más volt Noah-val. Féktelen, vad és perverz. Tudták, innentől minden más lesz. Azzal, hogy beszoigáltatnak, ők is a kiemelt családokhoz fognak tartozni, ezután mehetnek a közeli városokba is bevásárolni, illetve már nem csak az ünnepeken ehetnek igazi húst, hanem minden vasárnap is, ráadásul most már nekik is lehet otthon háztartási droidjuk.

Noah víg füttyöréssel érkezett a konyhába és kedvtelve nézte, ahogy odakint a közösség már állította a hatalmas ünnepi sátrat, zene szólt, és színes pántlikák lobogtak a szélben. Kávét töltött magának és lekváros pirítóst kent. Eline mögé lépett, és kedvtelve csókolt a férje nyakába. Felkacagtak. A szomszéd szobából a lányok izgatott készülődése hallatszott. Miközben sutyorogtak és néha vihogtak, egymás haját és sminkjét készítették elő. A beszoigáltatásra édesapjuk magával vihette az egyiküket. Nem tudták, melyikük lesz a kiválasztott, így ebből is fakadt az izgalom. Miután összeültek a konyhában mindannyian, Freyhez imádkoztak.

Dél előtt kilencre elkészültek mindennel, a lányok rózsaszín, tavaszi ruhában, parfümtől illatozva, kipirult arccal álltak az ajtóban, szüleik égszínkéék tógában boldog mosollyal nyitottak ajtót nekik, hogy együtt a Beszoigáltatás terére menjenek. A közösség mind a háromszáz tagja ott volt már. Mikor meglátták őket, mind tapsolni kezdtek, és Jonathan, a közösség bárdja az ősi fuvoláján játszani kezdett egy dicsőítő éneket.

„Éljenek a beszoigáltatók, Éljenek Noah és családja!” Ezeket kiabálták mindannyian. Sebastian és Erik, a közösség vezetője és papja siettek eléjük.

– Noah – szólt hozzá Sebastian –, kérlek, mondd, kit választottál, ki segít a beszoigáltatásban?

– Lotte az idősebb, így őt illeti – válaszolta a férfi.

A tömeg éljenezni kezdett, a lányok pedig őszinte örömmel ölelték meg egymást. Eline a büszkeség könnyeit törölte le az arcáról.

– Lépj hát elő, Lotte! – mosolyodott el Erik atya. – Kezdődjék hát a ceremónia!

Lotte előlépett az édesapjával együtt. A pap halkán beszélt velük pár szót, majd félrevonult Lotte-val. Noah üdvözült mosollyal állt az izgatott, boldog, ám valahol irigy szempárok keresztüztében.

Lotte, miután megbeszélte a pappal, mi is a teendője, hátratett kézzel, ünnepélyesen az apja elé lépett. A tömeg elcsendesült. Noah lehajolt és a lánya könnyed pusztit lehelt az arcára.

– Köszönöm, apa! – mindösszesen ennyit suttozott, majd emberfeletti erővel szúrta bele a kést az apja nyakába, amely eddig a háta mögött volt. A tömeg éljenezni kezdett, Eline elsírta magát a büszkeségtől, míg Marene könnyed tánca kezdett. Lotte teljesen keresztülvágta apja torkát, a vér beborított mindent, Lotte-t, a papot, a vezetőt és minden közelben állót. Ezután a tömeg ismét csendes lett. Noah még hörgött, szörcsögött és rángott pár pillanatig a földön, aztán elcsendesült. Lotte lehajolt és levágta az apja egyik fülét, majd magasra tartotta.

– Legyen ez a fül és apám lelke áldozat Freynek és minden Istennek odafent az égi trónteremben! – Hangja tiszta volt, és messzire szárnyalt. – Most pedig gyertek, falatozzatok apámból és belőlem, ne legyen hiába a beszoigáltatás!

Ezen mondattal fogta és torkon szúrta saját magát is, a mozdulatot Erik atya segítette neki befejezni.

A teste még hörgött és mozgott, mikor őt és édesapját tálcára tették. Rá pár percre a ceremóniamesterek mindenkinek vágtak egy-egy szeletet a testekből, melyet boldog szenvedéllyel fogyasztott el a falu minden tagja beleértve Noah családjának két megmaradt tagját. Eline és Marene boldogan falta a húst, miközben kacagva elevenítették fel immáron múltbéli emlékeket, és érezték, náluk boldogabb jelenleg nincs az egész kerek világ.

Pályázat

Próbáld ki magad íróként! InfoZió – Pályázat

Most, egy kikapcsolódási lehetőséget hoztunk nektek, ami kiszakíthat benneteket, azokból a szürke hétköznapiokból, amelyet a vizsgaidőszak kínál nektek.

Van egy sztorid, ami egy ideje ott lapul a gépeden? Vagy esetleg azon szerencsések egyike vagy, aki seperc alatt összehoz egy novellát?

Ha van egy jó ötleted, illetve szeretnéd, ha megjelenítenék a Pécsi Tudományegyetem Egészségtudományi Kar magazinjának felületén, ne hezitálj!

Küldd be pályaművedet nekünk, az InfoZió-Magazinnak!

Az első három helyezett oklevelet kap, illetve jutalomban részesül az alábbiak szerint:

1. helyezett: 10.000 Ft-os Libri könyvtalvány
2. helyezett: 7000 Ft-os Libri könyvtalvány

3. helyezett: 5000 Ft-os Libri könyvtalvány valamint kiemelt hely illeti a magazin 'Pályázatok' felületén.

Pályázati feltételek:

- Olyan magyar nyelven íródott történeteket várunk, amelyek még semmilyen más felületen nem jelentek meg.
- Terjedelem: 3000-6000 karakter (szóközökkel együtt).
- Egy szerző maximum két művet küldhet be.
- A téma kötetlen.

A pályázati anyagok beérkezési határideje: 2021. május 23. (vasárnap)

Elbírálási határidő: 2021. június 02. (vasárnap)

A beérkezett pályaműveket magazinunk főszerkesztője, illetve főszerkesztő helyettese bírálja el.

A novellákat az alábbi módon lehet elküldeni:

Cím: infoziomagazin@gmail.com

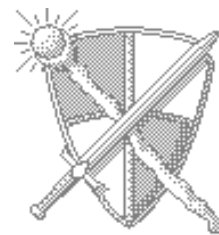
Tárgy: **Pályázat-május**

Továbbá legyenek feltüntetve a pályázó adatai: teljes név, pontos lakcím, e-mail cím és telefonszám, illetve az egyetemistáknak a kar és a szak megnevezése.

Forrás: infozio.wordpress.com/2021/04/26/probald-ki-magad-irokent-infozio-palyazat

Mortelhun

Az Old Dublin

Különös február este volt ez az Old Dublin vitorlás. Különös, mert bár minden a megszokottnak hatott, ám azt nem sejtette senki, hogy ez az utolsó este így együtt és ebben a formában az utasoknak. Persze hogyan is sejtették volna, hiszen New York még igen messze volt, bő öt nap volt addig, hogy a South Street kikötőben ismét szilárd talajt érezzen úgy a legénység, mint az utasok maroknyi csapata a lába alatt.

Az Old Dublin nem volt egy hatalmas vitorlás. Közepesnek mondható, kis, áruszállító hajó volt, mely immáron a jubileumi tizedik útját teljesítette éppen. A legénysége tizenkét főt számlált a kapitánnyal együtt, rajtuk kívül hat utas tartózkodott a fedélzeten. Igen, bár áruszállító hajó volt, nem egy alkalommal utasokat is vitt magával, mint ezen az úton is tette azt. És az utasok? Egy ír házaspár, Charles Conelly és a neje, Amy Conelly foglalták el a legnagyobb kabin. Ők egy kereskedő cég tulajdonosai voltak, és Amerikában reméltek új üzletet kötni. Velük volt még az angol arisztokrata Bob Wilson, kit szerencsén szolgálja, Pascal kísért az úton. Ezen felül volt egy székely utas is, ki csak ritkán merészkedett ki a kabinjából, valamiféle Bocskay névre hallgatott, és egy magyar művész, Ráday Arisztid. Igen. A felhózatál eléggé vegyes volt és az úti célok is.

Ez a február este szelesebbre és hidegebbre sikeredett a többinél, így a fedélzeten lévő kedélyes beszélgetés elmaradt az utazók között, és mindenki a kabinjában várta a vacsorára hívó csengőszót. Azaz majdnem mindenki. Az egyik utas, a magyar Ráday a raktérben gondolta kihasználni az időt némi táncra, ha már fent nem lehet időzni, így gondolta, hasznosan tölti az órákat. Ráday Arisztid hivatását tekintve táncos volt, és Amerikába is egy zsiros szerződés végett indult útnak. Még az előző év tavaszán látta őt egy gazdag színház- és táncórult textilmágnás az egyik pesti kis pincészinházban fellépni, aki az előadás után szobájába invitálta, és meghívta Amerikába egy egyéves szerződés keretein belül. Ráday boldogan vállalta. A kihívás és az anyagiak is igen vonzóak voltak a számára.

A legnagyobb kabinban Conelly úr a felszabadult időt arra használta fel, hogy cége gazdasági kimutatásait elemezze, míg a felesége az izgó-mozgó hajó ellenére megpróbálta kisminkelni magát. Persze ez nem a férjének, hanem a magyar Rádaynak szólt, akiről viszont a jó Amy Conelly nem is sejtette, hogy a saját neméhez vonzódik. Bob Wilson és Pascal egy csendes sakkjátzmába mélyültek el whiskykortyolgatás közben. Wilson úr már a felvilágosultabb nemesi réteget képviselte számára, a szolgálja nem csak egy állat volt, hanem egy ember, és bármily meglepő, a barátja is egyben. Bocskay úr pedig..., nos az, hogy ő éppen mit csinált, ismételten titok maradt. Néha olybá tűnt, mintha nem is tartózkodott volna mindig a hajón, ami persze bolondságnak hatott, mert hát hová is mehetett volna a nyílt óceánon?

A társaság este hat óra körül gyülekezett a kapitány kabinjában a vacsorához. A kapitány, a rutinos vén róka, a 82 éves Sam Archibald volt, és felettebb kedvelte esténként a társaságot. Mindig jókedvben teltek a vacsorák sok nevetéssel és tartalmas beszélgetéssel némi remek whisky társaságában. Ezen az estén sem volt ez másként. Füstölt disznóhúst fogyasztottak pirított burgonyával, mellé ecetes paprikát.

– Kapitány! – fordult Amy az asztalfő felé. – Mondja, ez a hajó sűrűn megy rakomány nélkül hosszabb utakra? Mármint nem értem, ez miként kifizetődő?

– Kedves Amy – mosolyodott el az öreg Sam –, nálunk ez bevett szokás, ám azt kell mondjam, a látszat néha csal.

Amy úgy tett, mintha értené, és a továbbiakban nem is erőltette ezt a kérdést, inkább az evéssel foglalatzkodott. Ezek után beszélgettek sok mindenről, politikáról, háborúkról, szerelemről, szenvedélyről és gyűlöletről. Az este közepén Bocskay bekopogott a kabin ajtaján, be nem lépett, csak kintről szólt, hogy nem menne ma sem vacsorázni, ha lehet, a kabinja elé kérné az ételt. A bentiek összenéztek, de nem szóltak, kezdtek megszokni külön viselkedését. A vacsora vége előtt felállt a kapitány.

– Szót kérnék, barátaim! – kezdte ünnepélyes hangon.

A társaság elcsendesedett.

– Sok éve szelem a tengereket, és azt kell mondjam, ennyire remek és sokszínű utazóközönség csak ritkán gyűlik össze. Hatalmas öröm ez nekem, hisz életem lassan a vége felé közeleg, és ismét újabb, ha lehet, még izgalmasabb embereket ismerhettem meg. Ezt a kupica aranypárlatot most önökre, engedjétek meg, rátok emelem, és történéjk is bármi akár ma éjszaka, akár az elkövetkezendő időkben, mindig hálával gondolok rátok és erre az útra. Majd pedig, ha megengeditek, eltávoznék lepiheneni.

A társaság összenézett és zavart mosoly jelent meg mindenki arcán. Felemelték poharaikat, és a húsz éves whisky egyszerre szaladt le a torkokon. A kapitány távoztával még együtt maradtak egy darabig, és bár kerülték a témát, érezhető volt, hogy az öreg szavai foglalkoztatták őket leginkább.

Olyan tizenegy óra körül kezdett szétszéledni a társaság. Először a Conelly házaspár köszönt el, majd őket követte Ráday. Wilson úr és Pascal maradtak még egy ideig, de amint még erősebb lett odakint a szél, és a hajót egyre magasabbra dobálta Isten haragja, ők is a távozás mellett döntöttek.

Éjfél magasságában kezdett csendesedni az óceán, és lassan elcsendesedett a hajó is. Mindenki nyugovóra tért: Mrs. Conelly Ráday Arisztid mosolyával, Ráday Arisztid Pascal férfiasságának a vágyával, míg Pascal és Wilson úr minden nélkül, a whislytól bebódulva tértek nyugovóra.

Hajnál kettő körül tompa sikolyra ébredt Ráday, az ifjú táncművész. Feszülten hallgatózott az ágyában felülve, de a sikoly nem ismétlődött meg. Ennek ellenére óvatosan lámpát gyújtott a kabinjában, és kipillantott az aprócska ablakon az óceánra. Telihold ragyogott, csodálatosan befestve az óceánt. Mintha távolról dübögést vélt volna hallani, és valamilyen kaparászó hangot.

– Mi az Isten...? – mormogta álmosan, ugyanakkor feszülten.

Lábát a hús padlóra helyezve felült és a köpenyéért nyúlt. Igyekezett minél halkabban felöltözni. Az ajtóhoz settenkedett és hosszan hallgatózott. Alig telt el egy perc, valaki elsielt a kabinjának az ajtaja előtt. Várt egy darabig, majd kinyitotta az ajtót. Odakint minden csendes volt, csak a kis, kormos lámpa-üvegek mögött égtek a gyertyák. Már kezdett megnyugodni, mikor is észrevette, hogy a tőle jobbra található szobának az ajtaja résnyre van nyitva. Annak a titokzatos Bocskaynak volt a szállása az a hajón, és mindig zárva volt eddig a kabin. Rossz érzés lett rajta úrrá, ugyanakkor valamiféle kíváncsiság is hajtotta. Kilépett a folyosóra, és a megnyitott ajtó elé lépett. Odabent minden csendesnek tűnt, csak valamiféle gyógynövényillat érződött a kabin mélyéről.

Kopogott.

Nem jött válasz bentről.

– BocsKay úr! – Ráday hangja remegett, ahogy igyekezett kideríteni, hogy van-e bent valaki.

Némi kaparászásszerű hang volt a válasz. Összeugrott a gyomra. Kivárt. A zaj nem ismétlődött meg. Ezen felbátorodva a lábával kissé bentebb lökte az ajtót. Az ajtó nyikorogva megnyílt úgy tíz centit. Ráday már épp kíváncsian belesett volna, mikor a fedélzetről kínokkal teli sikoly harsant az éjszakába. Először megbénult, de ez csak egy pillanatig tartott, hogy aztán pánikszerűen visszaroanjon a kabinjába. Bevágta maga mögött az ajtót, bereteszte, majd háttal nekidőlve, a pániktól hörögve vette a levegőt. A félelem eluralkodott a testén. Érezte, hideg verejtékben kezd úszni a háta, lábai remegni kezdtek. Leült az ágyára. Füle sípolt, tekintete előtt színes foltok ugráltak. Kellett úgy tíz perc, hogy megnyugodjon. Miután kezdett lelkileg és idegileg rendbe jönni, lerúgta a lábáról a papucsát, köpönyegét levetette és elnyúlt az ágyán. Kényelmesen elhelyezkedett, és felpillantott a plafonra. Hangjából az iszonyat valamiféle macskaszzerű nyávogást idézett elő, miközben a felette gomolygó, fekete jelenésből egy rothadó kéz nyúlt felé.

– Ez minden, uram? – Érdeklődve nézett a kikötőmester Archibald kapitányra.

Az kimérten bólintott. Előbb hátranézett a hideg, ködös, februári reggelre a vízen ringatózó hajójára, melyen a matrózai serényen dolgoztak, aztán tekintetét a mellette álló öt darab ládára szegezte.

– Igen, ez – mondta fáradtan. – Mondd meg, kérlek, Mr. Westnek, hogy az egyik utas vélhetőleg a vízbe vetette magát, amikor

nekikezdünk a begyűjtésnek. Egyszerűen nem találjuk, pedig az egész hajót átnéztük. Természetesen annyival kevesebb pénzt kérünk. Viszont a másik öt pompás anyag finoman feldolgozva.

A hozzá legközelebb eső ládához lépett és felnyitotta azt.

– Jöjjön, nézze meg! – mutatott a láda tartalmára.

A ládában az ifjú Ráday hevert arcán az iszonyattal, melyet az utoljára látott jelenés rajzolt rá. A testrészei megnyúzva, és beszóva heverték a jégen a levágott feje alatt.

A kapitány lecsapta a láda fedelét. Lassan, kimérten indult vissza a hajójára, és csak arra tudott gondolni, hogy ekkora hibát nem vétet még egyszer, mert legközelebb ő fog azon ládák valamelyikében heverni.

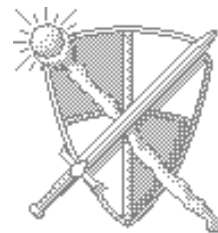
Az Old Dublin rá két órára ismét kifutott immáron utasok nélkül, rakterében rengeteg fűszerrel, teával, gabonával, hogy azokat Írországba szállítsa, majd onnan ismét elhozzon egy fél tucat áldozatot.

Nyugodt hazaútnak ígérkezett, ám az Old Dublin nem ért partot soha.

Mikor nem érkezett meg időben Rosslare kikötőjébe, keresőhajót indítottak az útvonalán, hátha bajba kerültek. Meg is találták az Old Dublint, olyan százötven kilométerre a partoktól szétszagotott vitorlakkal sodródott vakon. És hogy a fedélzeten mi várta a keresőcsapatot? A kapitány és a legénység felkoncolva és egy halomba húzva hevert a hajó gyomrában. Az áru, melyet szállított, hiánytalanul megvolt. Minden kabin üresen tátongott és elhagyatott volt, kivéve egyet. BocsKay kabinjában még meleg volt a tea, friss volt a pipa hamuja, és véres volt a kés, melyet az asztalon találtak egy papír mellett, s azon csak ennyi volt írva: Szívesen.

Anonymus R. Chynewa

Nézőpont kérdése

A királylány

Nem tudom miért, de anyám már egészen apró gyermekkorom óta gyűlölt. Talán eltörtem valami drága, neki kedves csebecsét, vagy engem okolt korábbi szépsége elvesztéséért... nem tudom. Annyi bizonyos, hogy mikor csak ketten voltunk egy helyiségben, abból előbb-utóbb sírva rohantam ki.

Édesapámmal egészen más volt a helyzet. Én voltam az ő szeme fénye, ha lehetett, mindig a karjaiban hordozott. Azt mondogatta, én vagyok a legszebb lány a világon. Ilyenkor mindig melegség öntötte el a szívemet.

Aztán apám meghalt, és az élet sokkal ridegebb lett a palotában. Anyám szigora teljes súllyal nehezedett rám a legkisebb vétség esetén is. Eleinte az volt a legnagyobb vétség a világon, ha nem pakoltam el magam után a játékaimat. Később, ha nem takarítottam ki elég gyorsan a házban. Még később azért kaptam ki, ha nyilvánosan csókolóztam a lovászfíúval, az inassal, vagy a hentes fiával... Az ártatlanságomat a szomszéd királynak ígérte, pedig az már régen a vadászé lett... de erről anyám semmit nem tudott. Még szerencse, mert különben ki tudja, milyen büntetés mért volna rám!

Aztán egyik nap a vadász magával hívott az erdőbe, majd mikor már mélyen a fák között jártunk, egy hatalmas kést vette elő, és azt mondta, most meg kell ölnie, mert az anyám ezt parancsolta neki. Én sírva könyörgtem, hogy ne bántson, végül beleegyezett, hogy elenged, ha megígérem, hogy soha többé nem megyek haza a palotába. Beleegyeztem, majd segítettem neki elejteni egy szarvast, aminek a szívét a szemem előtt vágta ki, és azt mondta, ezt elviszi bizonyítékként a királynőnek.

Elbúcsúztunk, és én megfogadtam, hogy valahogy bosszút fogok állni az anyám kegyetlenségén.

Az erdőben aztán hónapokig kóboroltam, mikor rábukkantam egy házikóra. Gyökereken, bogyókon éltem addig, a föld volt az ágyam, az avar volt a takaróm, igen megörültem hát, mikor az ajtón belépve apró, gyerekméretű ágyakat találtam, és némi maradék kását az asztalon. Jól belakmároztam, majd ahogy erőt vett rajtam az álmoság, ott helyben el is aludtam.

Törpék ébresztettek.

A királynő

Én próbáltam jó anyja lenni, de ez az elkényeztetett cafka mintha folyton próbára akarta volna tenni a türelmem! Az apja, az a jó bolond persze mindent elnézett neki, ami nem is csoda, hiszen az édesanyja belehalt a szülésbe... Ezért mindent megadott a lánynak, hiszen „még a mosolya is rá emlékeztet”.

A lánya alig volt egy éves, mikor összeismerkedtünk, és bár nem volt ez az az igazi, lángoló szerelem, azért csak szerettük egymást. Ha nem lett volna ott az a kis bajkeverő, igazi boldogság lett volna osztályrészünk.

Aztán a férjem meghalt, és én ott maradtam egy egész királyság gondjaival a nyakamban. Mindenki engem akart megkeresni minden ügyes-bajos dolgával, minden problémára nekem kellett megoldást találnom... nem volt elég, hogy elveszítettem a párom, hogy ettől kezdve soha nem volt egy csepp magánéletem se, hogy rendre megkérdőjelezték minden tetteimet, de még ez a lány is ott volt a nyakamon, aki ahogy cseperedett, úgy szépült, és úgy csábított el minden férfit a környéken. Mire betöltötte

a tizenhetedik életévét, egy igazi céda lett. Még a vadással is összefeküdt. Én próbáltam szép szóval hatni rá, próbáltam szigorral büntetni, de semmi nem használt.

Aztán az egyik nap egyszerűen eltűnt. Senki nem látta, senki nem tudott róla semmit... köddé vált. Bizonyos voltam benne, hogy vadállatok tépték szét a vadonban. Bár nem jöttünk ki túl jól, azért sajnáltam... egy kicsit. Nem ilyen véget érdemelt.

A vadász

Igazán jó életem volt a király idejében. Rendszeresen rendeztünk vadászatokat, lakomákat; mondhatni, én voltam a király legjobb barátja. Ott voltam mellette akkor is, mikor a szülésbe belehalt a felesége, és ott voltam akkor is, mikor megismerte a következő feleségét. A lánya is nagyon megszeretett még totyogós korában; így hát biztos voltam benne, hogy kényelmes életem lesz, halálomig.

Aztán persze beütött a baj; a király meghalt, és a helyét az az inkompetens felesége vette át. Hamar kiderült, hogy a rendszeres vadászatoknak annyi; gyakorlatilag elfoglaltság nélkül maradtam, bár az állás az enyém maradt.

De nem ez volt a legnagyobb baj. Az igazi baj a lánnyal érkezett, ahogy elkezdett kamaszodni. Egyre másra szűrte össze a levét a környék legényeivel, nem törődve azzal, milyen hírért is kelti így anyjának és egykori apjának. Aztán az egyik nap beállított a vadászházba, parancsolgatni kezdett, mint ha a személyes szolgálja lennék... majd elkezdett flörtölni velem, mintha én is csak egy bármilyen huncutságra kapható tökfilkó lennék. Mikor elutasítottam, mert elsőre természetesen elutasítottam, megfenyegetett, hogy elmondja az anyjának, hogy kikezdttem vele és megerőszakoltam, és ha nem is hisz neki, az emberek majd hinni fognak, és ezért biztosan bitót kapok. Hát végül belementem, és azt kell mondanom, hihetetlen, hogy az a lány miket tanult ezalatt a pár év alatt! Teljesen levett a lábamról, ám ez a kapcsolat nagyon gyorsan kezdett kényelmetlenné válni. Félő volt, hogy a királyné megtudja, mit is csinál az ő leánykájával, és az biztosnak tűnt, hogy akkor az állásomon kívül a fejem is elveszítetem... nem volt más választásom, meg kellett szabadulnom tőle.

Kivittem az erdőbe, majd elhittem vele, hogy az anyja holtan akarja látni. Ezzel úgy halálra ijesztettem, hogy sírva könyörgött az életéért. Kicsit sajnáltam ugyan, de nem volt más választásom. Tudom, meg kellett volna ölnöm, hogy biztos legyen a jövőm, de nem vitt rá a lélek. Megígérttem vele, hogy soha többé nem tér vissza, aztán hagytam, hadd meneküljön.

A herceg

Az ismertségnek, a hírnévnek is megvan az átka. Elértem azt a pontot, hogy a rosszakaróim már minden királyságban körö-zést adtak ki rám, mint a Tolvajok Hercegére, épp itt volt hát az ideje, hogy egy kicsit visszavonuljak. El kellett rejtőznöm a figyelő, kereső tekintetek elől, és erre tökéletesnek tűnt a vadon. Talán építék egy kis házikót a rengetegben... majd vadászatok, meg ilyenek... két-három évnek elégnek kell lennie. Akkor majd visszatérek, és újra kiépítem az egzisztenciám. Az alaptalan vádaskodással ellentétben én ugyanis nagyerejű gyógyító voltam, aki nem a hagyományos iskolákat követem, ezért sok ellenséget szereztem. A kapcsolataim bizonyosan nem fognak elfelejteni ennyi idő alatt, a hatóságok meg... azoknak sosem volt túl jó a memóriája.

Ez volt a tervem, mikor a vadont választottam. Ám egy hét múlva rájöttem, hogy valamire nem gondoltam; még az ilyen önkéntes száműzetésben is szükségem lesz asszonyi ölelésre!

Egy hónappal később már majd szédurrantak a golyóim. Már ott tartottam, hogy magam könnyítek a feszültségen, nem törődve évekkorábbi fogadalmammal, mikor egy kis tisztásra leletem az erdőben, a tisztás közepén egy kis földhalommal, rajta egy üvegkoporsóval, benne pedig a legszebb leányzó testével, akit valaha láttam! Úgy feküdt ott, mintha csak aludna. Gyógyító énem nem tudtam visszatartani, rögvést tudni akartam, mibe halt bele. Ugyanakkor meg kellett bizonyosodnom róla, hogy valóban meghalt, hiszen bizonyos méhek csípése, valamint egyes kábító hatású növények okozhatnak tetszhalált. Először is leemeltem hát az üvegkoporsó fedelét, hogy levegő érje a testet. Aztán megoldottam kissé a hófehér inget, hogy szabadabban tudjon lélegezni, ha netalán magához térne. Aztán ráhajoltam az ajkakra, saját lélegzetemből juttatva a leányzónak. Aztán valaki rám kiáltott.

– Hát te meg mit csinálsz ott?!

A törpék

Sokkal jobb lett volna, ha annak idején egyszerűen kidobjuk a házból. De hát tudják, hogy van ez... hét pasi nő nélkül, egyedül egy házban, évekig... az a hórihorgas lány meg nagyon szolgálatkésznek mutatkozott. Felajánlotta, hogy takarít, főz, mos... eleinte nem is volt ezzel semmi baj. Esténként meg meséket mesélt, amit korábbi életében tanult, meg mesélt a gonosz királynéről is, aki pokollá tette életét. Komolyan, nagyon megsajnálunk. Olyannyira, hogy egy idő után hagytuk, hogy egyikünk ágyában töltsse az éjszakát.

De kétszer egymás után sohasem ugyanabban az ágyban. Ebből lett aztán a perpatvar. A kis céda egymás ellen hangolt minket. Az sem lehetetlen, hogy Kuka elégelte meg végül a dolgot, és egyszerűen leütötte a libát... aztán, mikor látta, hogy véletlenül kinyuvadt, kitalálta a mesét a mérgezett almáról, meg a csúf banyáról.

Egy szó, mint száz, azért egy kicsit sajnáltuk a lányt, elvégre nehéz lesz új cselédet találnunk, főleg ilyen kezeset... de azért annyira nem, hogy komolyabban megpróbáljuk kideríteni, mi is történt valójában. Ha mérgezett alma, hát mérgezett alma... Legyen úgy, a történetnek vége. Szép volt, amíg tartott.

Persze egy ilyen szépséget nem lehet csak úgy a föld alá temetni; Tudor kitalálta, hogy készít egy légmentesen záródó üvegkoporsót, amin keresztül még jó ideig gyönyörködhetünk a nyakigláb lány szépségeiben. Rendszeresen ki is jártunk... gyönyörködni. Valamit nagyon jól csinálhatott ez a Tudor; a lány még hónapokkal később sem kezdett oszladozni. Örültünk is neki, mint majom a... na mindegy.

Aztán az egyik délután, mikor kimentem a koporsóhoz, hogy... kigazoljam a környékét, hát mit látok? Valami szőke férfi bokáig csúszott gatyával épp meghágni készült Hófehérkét!

A Grimm fivérek

...Végül aztán a Szőke herceg, Hófehérke, valamint a hét törpe hazatért a Herceg palotájába, ahol az rögvést ki is hirdette, hogy feleségül veszi Hófehérkét. A lagziba meghívták a Gonosz királynét is, aki nem tudta, hogy az új hercegnő az ő mostohalánya, így csapdába csalták. Büntetésül a gonoszságáért egy pár felforrósított vascipellőt kellett a lábára húznia, s abban addig táncolnia, míg holtan össze nem esett.

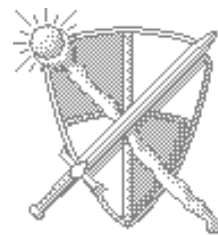
Aztán boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Kiegészítés

És a törpék sem tértek vissza az erdőbe...

R. Harbinger

A Cobra harapása

Mrs. Flowers kilépett a drogériából, és parkoló autójához botorkált. A helyiek megszokták a különös hölgyet, a cukrászda teraszán üldögélő, vanília fagyit nyalogató fiú azonban csak most költözött ide. Két nyalás között, kinyújtott nyelvvel lefagyott, és a hetven év körüli nénit figyelte, ahogy beszáll az ott parkoló 1969-es Ford Cobraba, felhúzza bőrkesztyűjét, és rámarkol a kormányra. Gyújtást adott, megbúgatta a V8-at, azt követően felé kacsintott. Úgy lótt ki a parkolóból, hogy a fiú elejtette fagyiját.

Mrs. Flowers a megengedett legmagasabb sebességgel hajtott el a sheriff autója mellett, aki már energiát sem feccölt a hölgy leintésére. Mindig meglepődött, amikor a hölgy fiatalokat megszegyenítő eredményekkel ment át az alkalmassági teszteken.

Amikor Mrs. Flowers elérte az „Ön most hagyja el Alderson városát. Visszavárjuk.” táblát, padlóba taposta a gázpedált. A mutató felkúszott hetvenöt mérföld per órára, ő mégis könnyedén uralma alatt tartotta az autót, akárcsak a kötőtűket a kandalló előtt, ugyanakkor valami régi country számot dudorászott a század közepéről.

Szeme megakadt az út szélén sétáló miniszoknyás lánykán, és felőbégatott. Azonnal lassított, és lehúzódott a húsz év körüli lány mellé.

– Szia, kedvesem! – kezdte Mrs. Flowers. – Mit keresel egyedül az út szélén? Eltévedtél?

A lány odafordult a Cobrához, és elmosolyodott. Kecsesen végigsimított ujjával a motorháztetőn, majd megszólalt:

– Nem semmi verda, asszonyom. Ez tényleg a magáé?

– Az enyém bizony, kedvesem! Imádni való bestia, nem gondolod?

Mrs. Flowers alaposan felmérte a lányt, arca angyali, bőre bársonyos. Szerelése vegyítette a bentlakásos iskolák és a vad lányok stílusát, vékony derekát megkötött kardigánja fogta körbe. Még a hölgy is elismerte szemrevaló alkatát.

– Errefelé laksz, kedvesem? Mert hazavihetlek, ha szeretnéd.

– Nem, nagyon messziről jöttem. Épp látogatóban vagyok itt, csak kicsit eltévedtem.

– Van hol aludnod, drága gyermekem? – kérdezte Mrs. Flowers, ahogy a szürkülő égre tekintett. – Későre jár, és nem kellene idekint éjszakáznod. A nappalok kellemesek, de az éjszakák hűvösek már ilyentájt.

A lány megrázta a fejét sebes mozdulatokkal, mint ahogy egy tíz éves lányka tenné. Két copfja lengedezett szív alakú arca körül. Mrs. Flowers felajánlotta, aludjon nála, holnap folytathatja útját. Kinyitotta az ajtót, és beinvitálta a lányt.

– Kösd be magad, aranyom! – mosolygott sejtelmesen. – Nem szeretném, ha bajod esne.

A lány engedelmessé vált, majd kíváncsian figyelte Mrs. Flowerst, ahogy indexel, és lassan beljebb húzódik. Végül úgy odalépett a gázra, hogy utasa az ülésbe préselődött.

Maggie Flowers illendően bemutatkozott, majd utasa nevét is megtudakolta.

– Az Andy nem fiú név? – nevetett fel a hölgy. – Már megbocsáss!

– Az Andrea becézése. – A lány vállat vont, cseppet sem vette zokon a hölgy kérdését.

Végigsimított a műszerfalon, és kiélvezte a testét átjáró lágy bűgást, már-már izgatónak találta. Kibontotta copfját gyors mozdulattal, hajába belekapott a szél, testét bizsergés járta át.

– Különleges üzemanyaggal megy – kezdte Mrs. Flowers. – Úgy dorombol, mint egy kiscica, nem igaz?

– Pontosan úgy. Lágyan... finoman... nedvesen.

– Nedvesen? – Meglepettség taglózta le Mrs. Flowerst.

Andy kacéran rámosolygott a hölgyre, majd kicsit feljebb húzta szoknyáját. Szeme megigézte Mrs. Flowerst, akinek tekintete végigsiklott Andy selymes, buja combján, közben átvillant agyán a gondolat, van-e legalább falatnyi bugyi a ruhadarab alatt.

– Esetleg kaphatnék egy forró fürdőt is Önnél? – kérdezte Andy, és már tudta, megkapja, amit akar, mert mindig megszokta. – Csak akkor fogok tudni elaludni, ha lemostam magamról az út porát. Egy puha ágyon, ami lágyan simogatja meztelen testemet.

Mrs. Flowers lekanyarodott a főútról, lélegzetvételnél időre sem lassított negyven mérföld alá. A felcsapott levelek kavargtak mögöttük, átlátszó, barna falat képeztek.

– Ez az! – kiáltott fel Andy mámorosan, közben vörös haja szárnyra kapott.

Az erdő közepén kicsi házikó állt, mellette csűr magasodott. Előttük fékezett le Mrs. Flowers a lemenő nap utolsó sugarai alatt, és leállította a kocsit.

– Megérkeztünk! – kászálódott ki nehézkesen a hölgy, miközben Andy is kiszállt.

– Be kell vallanom, keresek valakit, aki ezen a környéken él – mondta Andy. – Talán ismeri, Archimedes Stone-nak hívják.

Mrs. Flowers behajolt a kocsiba öregasszonyos kis táskájáért, és Andy szemébe nézett.

– Sosem hallottam róla.

– Igazán szép nyaklánc – váltott témát Andy Mrs. Flowers ékszere láttán. – Stone készített hasonlókat még a XVIII. században.

Tekintetük összefonódott, mindkettőből kimondatlan feszültség sugárzott.

Andy szeme zöld fénybe öltözött, a lány vadászó macskához hasonlatosan ugrott át a kocsiföldre. Elsodorta a hölgyet, földre szorította. Karmai szintén akár a macskáé, előreugrottak, és rámarkoltak Mrs. Flowers torkára.

– Hol van?! – üvöltötte a lány. – Azonnal árulja el, vagy megölöm!

– Mondtam már – válaszolta a hölgy elfojtott hangon –, fogalmam sincs, kit keresel.

– Nem hiszek magának! – mélyesztette körmét áldozata nyakába, kiserkentette vérét. – Archimedes Stone ellopta a Bölcsek követ, vissza akarom kapni! Mondja meg, hol van!

Mrs. Flowers belenyúlt kis táskájába, majd fényes tőr villant kezében. Végighasította Andy hasát, és kigurult alóla. Meglepő fürgeséggel pattant fel, és fordult szembe a lánnyal.

– Hol van az utolsó alkimista?! – üvöltötte Andy. – Hol van a kő?

Andy előrepattant, ám óvatlannak bizonyult. Mrs. Flowers villámreflexekkel hasította végig Andy oldalát a kardigán fölé, majd mögé került, kését az álla alá csúsztatta.

A hölgy elmosolyodott, és szembe fordította Andyt az autóval.

– Szépen dorombolt, igaz? A különleges üzemanyag a titka. Tudod, mi az?

A motorháztető felnyílt, de nem rejtett alatta motor, helyén fényes, fehér gömb, a Bölcsek köve izzott. Andy agyába mart a felismerés: démonok lelkei hajtják az autót.

Azzal a mozdulattal elvágta a lány torkát, a nyíláson át vér és sejtelmes, zöld fény tódult ki. A fény beleáramlott a fehér gömbbe, és feltöltötte energiájával. A motorháztető lecsapódott, még az erdő is beleremegett.

Mrs. Flowers felsóhajtott, és az előtte fekvő lányra pillantott. Korát meghazudtolva felkapta vállára, majd a ház mögé cipelte. Nagyokat lépett a keleti faltól, közben kiszámolta, hol van még szabad sírhely, azt követően eltemette a lányt.

SzaGe

Örökkön örökké

Juli régóta volt szerelmes belém. Én is kedveltem őt, mi több, nagyon vonzónak találtam. Arca olyan volt, akár egy földre szállt angyalé. Tekintete melegséget és békét sugárzott, meghintve egy kis huncutsággal. De sokáig félnék voltam, ahogy ő is. Nem mertük az érzéseinket bevallani. Sokszor elsétáltunk egymás mellett, mint két idegen. Ha mégis váltottunk pár szót, tengernyi elfojtott érzést próbáltam kordában tartani, miközben az időjárásról fecsegtünk. Mi lesz, ha nem jövök be neki? Hogy tudnám feldolgozni a visszautasítást? Megválaszolatlan kérdések savazták az elmémet. Mégis reménykedtem benne, hogy egyszer eljön az én időm, és lesz elég erőm igazi gavallérré viselkedni.

Éppen a vasárnapi miséről igyekeztem hazafelé azon a nyári napon. Az izzadság patakokban folyt a hátamon és a homlokomon. Ráadásul bűnbánat után mindig siet az ember, de aznap valamiért csak sétálgattam, mint akinek se motivációja, se célja. Talán a tudatalattim ezzel szeretett volna üzenni a világnak, hogy keserű magányom egekbe kiált. Talán gyönnom kellett volna; megszabadulni a rám telepedett vágyaktól és érzésektől. Ám a kifürkészhetetlen mindenség másvalamit tartogatott számomra, és Julit használta arra, hogy lerombolja a gyávaságból felhúzott falaimat. És egyszer csak ott ragyogott előttem! Kedvesen mosolygott rám, mint még soha azelőtt. Éreztem a pirt az arcomon, szívem hevesen dobogott, miközben megbeszéltük a piknik-randevút. Sokan mondogatják, hogy nem jó, ha a nő kezdeményez. Nekem viszont szükségem volt a szikrára, mégpedig Juli szikrájára, ami fényes ívet húzott elfojtott érzéseim felett.

Emlékszem arra a zöldellő mezőre, ahol pipacsok, zsályák és selyemkórók tengere felett fújdogált a nyári szellő, és a közepén ott állt Juli piknikes kosárral a kezében. Már várt rám. A mezőn eltöltött percek hamar tovaszálltak, mialatt egymáséi lettünk.

Mire belépett a házba, a nap jócskán lenyugodott. Elsétált a biliárdasztal mellett, behuppant kényelmes masszázsfoteljébe, arkiliaiacél törét a kis asztalra fektette. Levette nyakláncát, mire Mrs. Flowers álarca lehullt Archimedes Stone-ról. Megdörzsölte sebhelyes állát, és elmosolyodott. Borral teli kupáját a kint parkoló, teletankolt Cobra felé emelte.

Talán Ádám és Éva érezhetett hasonlót az Édenkertben, mielőtt bűnbe estek. Becézgetésekkel, simogatásokkal, öleléssel koronáztuk az együttlét örömét, ám a veszedelem csak karnyújtásnyira volt. Leste a megfelelő alkalmat, hogy közbeavatkozzon.

Szokatlan zajok váltották fel a madarak énekét a mezőn. Valami közeledett hozzánk. Mire észbe kaptam a mámortól, vastag gyökerek tekerték körbe Juli testét. Sikítani se tudott, mert az egyik kígyózó csáp belemászott a szájába. Égszínké szeme szinte azonnal fennakadt, mialatt rángatózott a kínlódástól. Olyan gyorsan történt minden. Megpróbáltam leszedni róla, de a tekeredő gyökér-démon apró tüskéinek szúrása elviselhetetlen fájdalmat okozott. Tehetetlen voltam. Halálra rémülve néztem végig, amint Juli testét métereken keresztül húzta a mezőn. Hallottam, ahogy kettétörtek a csontjai a végzetes kalodában. Aztán az a valami lehúzta a föld alá, és síron túli csend telepedett a mezőre. Csak a saját zihálásomat hallottam. Térdre rogytam, és ordítva ásni kezdtem ott, ahol utoljára láttam a szerelmemet, de a talaj betonkemény volt. Néhány körömöm leszakadt a kaparástól, aminek fájdalmát szintúgy nem bírtam elviselni. Feladtam, és órákig zokogtam Juli sírhantja felett.

Kegyetlenül megbántam, amiért eladtam a lelkemet a Sátánnak azon a vasárnapom. A templomban kísértett meg, miután kértem őt, hogy adjon bátorságot; hogy vegye el a gyávaságomat, de átvért az álnok kígyó. Elvette annak a nőnek a testét-lelkét, akit imádtam. Tettemre nincs mentség. Ostobaságom véres masszájában fogok vergődni az idők végezetéig, miközben a démonok vigyorogva beletapossák a fejemet a kéntől bűzölgő talajba. Szüntelen hallom Juli édesen csengő hangját a fejemben. Nincs bocsánat, nincs megváltás számomra, csak a lángoló pokol... örökkön örökké...

Pályázat

ALTERNATÍV MAGYAR FOLKLÓR
dark fantasy / horror pályázat

A Lidércfény Online kulturális magazin és a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat szerkesztősége pályázatot hirdet A pályázat témája:

Olyan novellák írása, amelyek a Nagy Gergely grafikus által megálmodott és képei által életre hívott alternatív magyar folklór világhoz kapcsolódnak.

Egy személy maximum 3 alkotással nevezhet.

Beküldési határidő: 2021. szeptember 4. (szombat), 23.59 perc.

Eredményhirdetés: várhatóan 2021. december vége.

Nevezési díj nincs, a pályázaton való részvétel ingyenes!

A beküldés feltételei (részlet):

- Egy novella terjedelme maximum 55.000 karakter lehet (szóközzel), leszámítva a címet.
- A pályaműveket a www.lidercfeny.hu oldalra kérjük feltölteni.
- A pályamű elején kérjük feltüntetni, hogy mely képhez, képekhez kapcsolódik. A zsűri ez alapján fogja tudni eldönteni, hogy az adott alkotás valóban illeszkedik-e a kiíráshoz.

A képek, amelyekhez a novellákat várjuk:

<https://drive.google.com/drive/folders/1T0gdRO-GsuWj-DB1weal0MCfrmnabfwZ?fbclid=IwAR1Fe5xCl24thdEBByNfW53MJ78YdQbKl3ud8h8cWWHR3Lob8BNK8XCmg2Y>

Pályázatunk teljes kiírása [itt található.](#)

Norton

Sámánképző

Amelyből kiderül, hogy a tanítvány idővel felülmúlhatja a mesterét.

(Főleg, ha a mester már szellemileg leépülőben van.)

Mudiva, a lelkes tanítvány, rajongva figyelte bölcs mentorát, Tafari. A fősámán a maga harminc évével alig volt idősebb a tanoncánál, de máris hatalmas tudásra tett szert a különböző törzsi varázslatok során. Mudiva valósággal itta minden szavát.

– Mondd el nekem, mester, hogy mi a lehető legegyszerűbb módja a szellemvilág kapuinak a megnyitásához! – kérlelte vágyakozva.

– Természetesen elmondom, barátom – felelte segítőkészen a másik. – Először is adni kell nekem pálinkát, ami már megtörtént ugye...

– Igen, és most mit tegyek?

– Most meg kell hajolnod észak felé, vagyis arra...

Mudiva meghajolt észak felé.

– Most hajolj meg dél felé is!

A tanonc engedelmesskedett.

– Most rúgjál bele Unatiba háromszor! – mutatott a mester a kunyhónak egy hátsó részében álló, vézna alakra.

– Miért tegyek ilyet? – kérdezte döbbenetesen Mudiva. – Mert beszólt neked a múltkor?

– Azért tedd, mert ez a módja a varázslatnak! – kiáltotta Tafari a jogos felháborodás hangján.

– Na, jó! – vont vállat Mudiva, miközben szabadkozva nézett Unatira. – Ne haragudj, cimbora, de ez most fontos!

Azzal hatalmasat rúgott a vézna alak oldalába, mire az fájdalmasan kiáltott fel.

– Háromszor kell belerúgnod!

– Jól van már!

A következő rúgás a bal combját érte a balszerencsés férfinak, a harmadik pedig a heréit, hogy tüstént összerogyott.

– Ez remek volt! – kiáltotta elégedetten Tafari. – Most húzd ki őt a sátorból, mert akadályozza az energiavonalak áramlását!

A sámántanonc fejcsóválva vonszolta ki a fájdalomtól nyöszörgő társát a kunyhó elé, majd visszatért a mesteréhez.

– Eljuttatsz végre a szellemvilágba?

– Természetesen! Csak sose kérdőjelezd meg a módszereimet!

– Nem fogom többet.

– Rendszerben, akkor most hunyd be a szemed!

– De...

– Semmi de! Csak csináld, amit mondok!

A tanonc lehunyta a szemét.

– És most?

– Az álladat told előrébb! Még egy kicsit fordítsd balra, de csak nagyon enyhén! Így jó!

– Mikor fogok eljutni a szellemvilágba?

Tafari egy jókora jobb horgot helyezett el a tanoncánál az állcsúcán, hogy megreccsent a csont, és Mudiva alétlan rogyott a földre. A varázsló a kezét rázogatta.

– A fenébe, pedig mennyit gyakoroltam ezt a mozdulatot.

Megitta a maradék pálinkát, megtörölte a száját, majd kiment a kunyhóból, és elhaladt a földön nyöszörgő Unati mellett, aki még mindig a heréit fájlalta. Az elégedett sámán egyenest a tanulójának a kunyhójába lépett, ahol annak a felesége várta egy csinos barátnőjének a társaságában.

– Csakhogy megjöttél, Vasdákó! – kiáltotta lelkesen az asszony. – Már nagyon vártalak.

– Vasdákó? – kérdezte csodálkozva a másik nő.

– Ez a szexnevem – válaszolt a sámán pironkodva. – Nem tehetek róla. Nem én találtam ki.

– Valóban? – vont fel a szemöldökét a karcsú derekú hölgy, majd egyszerűen a lába közé nyúlt a sámánnak.

– Ez valóban kemény.

– Na ugye! És a legszebb az, hogy jut belőle neked is.

Délután Mudiva lassan tért magához. Az állat fájlalta, és homályosan látott. Ettől megijedt egy kicsit, de pár pillanat alatt kitisztult előtte a világ. Tafari látta, aki aggódva hajolt fölé.

– Végre magadhoz tértél, hű tanítványom! Milyen volt a szellemvilágban?

– Érdekes tapasztalatokkal lettem gazdagabb – nyögött fel a másik.

– Kíváncsian várom őket.

– Azt álmodtam, hogy te a nejemmel háltál.

– Micsoda? – lepődött meg Tafari teljesen őszintén. – Hogy láthattad ezt?

– Fogalmam sincs hogyan, de láttam! – felelte határozottan a tanonc. – És egy másik nő is ott volt. Vasdákónak neveztek téged.

– Pedig te nem voltál magadnál! Akarom mondani... a rossz szellemek vezettek félre! Csak ez lehet a magyarázat!

– Valószínűleg így történhetett – értett egyet a tanítvány, miközben elmerengve az állat tapogatta. – Tudod, kiemelkedtem a testemből egy fura szellemalakot követve.

– Ez tényleg igaz?

– Főle lebegtünk a kunyhóknak, aztán belestünk az asszonyomhoz is. Simán átmentünk a falon, és végig láttuk, hogy mi történik. A szellemet Vahanbulának hívták, és egy másik világból érkezett. Azt mondta, hogy egy parabutális jelenséget akar nekem megmutatni.

– Mi az a parabutális jelenség?

– Az, hogy megdugtad az asszonyomat.

– Amit követted, az egy gonosz démon volt! – kiáltott fel Tafari. – Félrevezetőknek nevezik az ilyen lényeket. Az a céljuk, hogy vizsályt keltsenek az emberek között. Te nem a valóságot láttad, hanem a démon illúzióját. Majd megtanítalak rá, hogy hogyan lehet az ilyesféle entitások ellen védekezni.

– Köszönöm, mester.

Tafari felsegítette a fekhelyről a tanítványát, aki nagyon hálásnak tűnt.

– Csak ne fájna így a fejem és az állkapcsom!

– Nos, az a mágia utóhatása. Pár nap alatt elmúlik.

– Értem.

– Most menjünk, együnk valamit, te pedig mesélj még az utazásodról!

– Természetesen. Fáradj előre!

A mentor elfordult, ám a tanítványa hátulról tarkón vágta. Ezúttal Tafari vesztette el az eszméletét.

– Köszönöm a leckét, mester. Erős jobb horgod van, és a nejemmel is kitartó voltál. Egy jó tanítvány viszont idővel felülmúlja a mesterét!

Sági Veronika

Régi barátok

Kimentem a tornácra, és mélyen beszívtam a kora tavaszi hajnal nedves illatát. A faházat körülvevő fenyőerdő hívogatóan sötétlett, mélyzöldje kalandokat ígért. A nagymamám már az udvaron állt, görnyedt hátán batyu lógott, mellette fekete bakkecske ácsorgott, szarva hegyével éppen a hátát vakargatta.

A mama boszorkány hírében állt, pedig soha nem láttam varázsolni, nem voltak varázsigés könyvei, és denevért sem főzött. A könyvespolcát izgalmas regények és gyógyfüves kötetek töltötték meg, békében élt a kis hegyi tisztáson a kecskéivel, sajtot, vaját és gyógyfőzeteket árult a völgyben megbújó falu piacán.

Az emberek azután kezdtek suttogni róla mindenfélet, hogy elbánt egy csapat fosztogatóval, bár a nagymamám tagadja, hogy köze lett volna a dologhoz. Szerinte a rablóbandába villám csapott, ezért maradt belőlük csupán egy tucat elszenesedett csontkupac a kecskelegelő sarkán – elvégre az időjárás szeszélyes és kiszámíthatatlan a hegyekben. Az évek során a mama néhány rosszakarójának rejtélyes módon leégett a háza, és ez megszilárdította az őt körüllegő félelemmel vegyes tiszteletet.

A mai ködös hajnalon azért indultunk útnak, hogy meglátogassuk a nagymamám egy régi barátját. A fiatal bakkecskét ajándéknak szánta a mama. Kötelet kötött a szarvára, úgy húzta be az erdőbe, mert a jószágnak nem akardózzott elválnia a társaitól. Ahogy lépdeltünk a túlevelekkel borított, puha ösvényen, megkérdeztem a nagymamám, hogy kicsoda ez a barát, akihez látogatóba megyünk.

– Ő egy varázsló, drága leányom.

Egy pillanatra megtorpantam az út közepén, a kecske meg fenéken bökött a szarvával.

– Igazi varázsló?

– Majd meglátod.

– Mikor ismerted meg? Hogy lett belőle varázsló? Mesélj róla! – kértem.

A nagymamám átható pillantást vetett rám, és huncut mosoly jelent meg az arcán. Egy darabig szótlánul baktattunk tovább a fenyőrengeteg méltóságteljes csendjében, aztán a mama mesélni kezdett.

– – –

Ugyanabban a faluban nőttünk fel, Levan de Frey és én. Kisfiú korában is folyton bűbájokról és varázsigékről álmodozott, minden mögött felfedezett valamit, ami ott sem volt. Ahogy nőttünk, úgy vált egyre furcsábbá, sokszor azt sem értettem, miről beszél. Amint nagykorú lett, összepakolt, és elindult világot látni. Végigjárta a szomszédos tartományokat, és állítólag két évre elszegődött inasnak a Titkos Tanok Láthatatlan Kolostorába, aztán

a Sárkányszelídítő Boszorkányok Rendjénél is letöltötte a tanulóidejét.

Különös körülmények között találkoztunk újra, még az öreg zsarnok-király, II. Irdon idején. Akkoriban szolgáló voltam a királyi várban, a tömlöcöket és a kínzókamrát takarítottam. Híre ment, hogy bűverejű idegen érkezett a városba egy nagy, szelíd sárkány hátán. A király kapzsiságában elfogatta és tömlöcbe vettette a sárkányszelídítőt, a bestiát pedig beterelték a vár belső udvarára, hogy a király díszvendégei gyönyörködhesseken benne. II. Irdonnak még ez sem volt elég, szerette volna hadigépezetként használni a sárkányt a hódító háborúiban, ezért azt követelte a gazdájától, hogy adja át a sárkány irányításához szükséges tudást a tisztjeinek. A varázsló megtagadta a kérését, a király pedig a kínzómesterére bízta, hogy változtasson az idegen a döntésén.

Aznap én vittem enni az új fogolyoknak – némi patkányvérben áztatott kukacos sajtot –, és a kék-zöld arcban felismertem Levant. Addig szölongattam, amíg magához tért. Néhány szó után ő is rájött, ki vagyok, és mosolyra húzta felszakadt ajkát.

– Sajnálom, hogy ezt tették veled – mondtam. – Miért nem teljesíted, amit kérnek? Láttam már, hogy a király elengedi a foglyokat, amint megkapja, amit akar.

– Mert egy rakás megtört, megalázott ember jobb bizonyítéka a hatalmának, mint a büszke mártírként meggyilkolt ellenállók. Nem kell bemutatnod a módszerét. De ne aggódj, minden terv szerint alakul!

Levan valószerűtlen nyugalma meglepett, és utólag belegondolva talán az egészben az ő hozzáállása rázott meg a legjobban. Még két nap, két éjszakán át kínozták megállás nélkül, mégsem beszélt, és én egyre többet sírtam miatta. Odasurrantam a tömlöchöz, amikor a karikás szemű kínzómester pihenőre tért, és megsimogattam szegény gyermekkori barátom rácsra fonódó, köröm nélküli kezét.

– Miért csinálod ezt? – kérdeztem könnyekkel küszködve.

Levan egykedvűen nézett rám a feldagadt szemhéjak közötti résen.

– Erre készültem egész életemben, most mégis nagyon nehezen érem el a noula assenazhoz szükséges lelkiállapotot. Ügyetlen a ti mesteretek. Még mindig nem elég rossz ebben a testben lenni. Vagy az az igazság, amitől a legjobban félek, hogy az egész eddigi tanulás tévedés, az összes ige hamis, és minden fegyveremet csak képzelem?

– Miről beszélsz?

– Az ellenállók küldtek, Amona. Meg kell ölnöm a királyt.

Lehajtottam a fejemet, és szomorúan vettem tudomásul, hogy az én kedves barátomnak elment az esze. Elindultam a szállásomra, ám szerencsétlenségemre belefutottam az egyik őrbe.

– Megvagy, néember, hallottam ám, hogy a fogollyal trécselsz! Ha most eljössz velem a szénaboglya mögé, esetleg rá tudsz venni, hogy ne szóljak a dolgról az őrparancsnoknak.

Felnéztem a nagy hústömeg tetején ülő szögletes arcra, és az esélytelenek nyugalmával annyit mondtam:

– Rendszerben.

Ekkor megütötte a fületem Levan erőtlen kuncogása.

– Ne félj, Amona, nem hagyom, hogy hozzád érjen! Megvan a kulcs... Indulok... Ha elkezdődik, menekülj!

Ahogy az őr vonszolni kezdett kifelé, még hátrapillantottam, és láttam, hogy Levan szeme fennakad, majd elvágódik a tömlőc kövén. Amikor kiértünk a belső udvarra, már csorogtak a könnyeim, mert azt hittem, a barátom nincs többé. Az őr úgy rángatott a szénarakás felé, mint valami rongyot. Annyira lekötötte a gondolatait a velem eltöltendő pásztoróra, hogy észre sem vette a csillagos eget eltakaró gigászi szárnyakat. Csak akkor kapta fel a fejét, amikor a déli várfal leomlott.

A szelíd sárkány, amely addig engedelmesen tűrte a bezártságot, engedte, hogy gyerekek másszanak a hátára és macskák dörgölözzenek a lábaihoz, kitepte a láncát a kőfalból. Az álmában megsütött király, a leégett vár és a többi már történelem. De azt kevesen tudják, hogy az első ember, akit a megvadult sárkány azon az éjszakán kettéharapott, az az ostoba őr volt, aki lefülelt engem.

– – –

Annyira elmerültem a nagy meséjében, hogy észre sem vettem, mikor értünk ki az erdőből a sziklával tarkított fennsíkra. Az ébredező fű között itt-ott már kinyíltak a hóvirágok. A mama megállt egy nagy sziklamélyedés előtt, és hosszú, jellegzetes fütyyszót hallatott. Megremegett alattunk a hegy. A kecske nyugtalanul mekegett. Hatalmas száj bukkant fel a mélyedésben, majd követte a rőt pikkelyes, csillogó test bronzszínű szárnyakkal.

– Szervusz, Levan! Neked hoztam – mondta a nagymamám a rémülten ágaskodó bakkecske felé biccentve.

Eloldozta a kötelet, az állat megiramodott, de egy pillanattal később a sárkány túszerű fogakkal teli pofájában végezte. Levan lenyelte a falatot, aztán jólesően horkantott, és az orrából apró füstgomolyag szállt fel. Lehajtotta a fejét a mama előtt, mintha megköszönné a lakomát.

– Szívesen. Ő itt az unokám, Hilen. Máskor is elkísér majd.

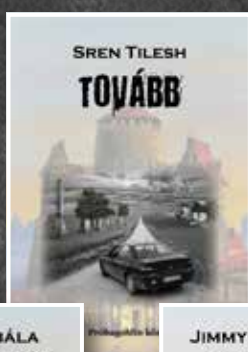
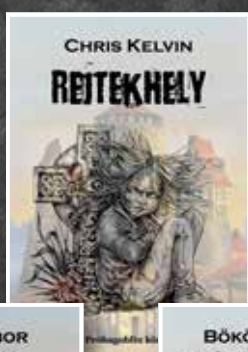
A sárkány előttem is meghajolt, én meg hirtelen egy szót sem bírtam kinyögni, amíg a mama bokán nem rügött.

– Üdvözöllek, Levan!

A nagymamám előrelépett, megsimogatta a sárkány pofáját, aztán elköszönt tőle. Levan pedig komótosan visszacammogott a barlangjába.

– Tudod, drága leányom, sohasem jeleskedtem túlzottan a bűvös tanulmányokban. Csak hosszú idő után jöttem rá, hogy tanúja voltam az első sikeres noula assenaznak, azaz fajok közötti lélekcserének. De azt már akkor kapiskáltam, hogy bármilyen nehéz feladatra is vállalkozunk, a legnagyobb hátráltató erő a saját képességeinkben való kételkedés.

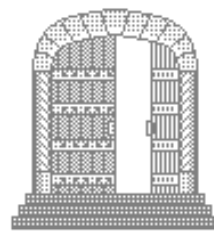
A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

Jávorszki András

A kilences hülyeség az űrből

Folytatva a trash sci-fikről szóló sorozatot, ma egy olyan filmről írok, ami öles léptekkel menetel a halhatatlanság irányába. Valami megmagyarázhatatlan oknál fogva ugyanis ez az izé (hirtelen nincs rá jobb szavam) remekül működik. Na nem azért, mert sci-fiként megy nagyot, hanem mert a maga bumfordi módján A 9-es terv az űrből pizok szórakoztató mű. Persze szigorúan csak akkor, ha a helyén tudjuk kezelni.

Majdnem száz éve, 1924 októberében, Poughkeepsieben született Edward Davis Wood Jr., akit a barátai röviden csak Eddie-nek szólítottak. Ő nem az a gyerek volt, aki azzal vívta ki a társai tiszteletét, hogy jeleskedett a tanulásban; jobban érdekelte a ponyvairodalom, a mind nagyobb népszerűségnek örvendő képregények és persze a mozi. Nem egyszerű az iskolát is ellőgta egy-egy jó film kedvéért, ám a szülei furcsa módon nem nehezítettek rá ezért túlzottan. Később, már a középiskola alatt – ahol megint csak nem a tanulmányi eredményeivel tűnt ki – megtanult dobolni, és mert egészen jó énekhanggal bírt, rövid időre még egy fiúbandába is bekerült. A nagy szerele azonban a mozi volt.

A Második Világháború utolsó hónapjaiban a Csendes-óceánon szolgált, ahol tizedesnek léptették elő. 1948 végén költözött Los Angelesbe, ahol mindenféle munkát elvállalt. Dolgozott jegykezelőként, kifutófiúként, díszletmunkásként, de az igazi álma az volt, hogy filmezhessen, bár soha nem tanulta a szakmát. Az ezzel kapcsolatos ismereteit hallomásból szerezte, valamint akkor igyekezett magába szívni a tudást, amikor egy-egy forgatáson bámészkodott. Amihez igazán értett, az a behízelt magatartás volt, amivel később támogatókat tudott szerezni az ötleteihez, amikben – a példaképét, Orson Wellest követve – rendezőként, íróként, színészként, és vágóként is igyekezett helytállni.

Első önálló filmje a Glen or Glenda volt, ami a másságról, a transzvesztiká mindennapjairól, és kettős életük nehézségeiről szólt. (Ez jól ismert dolog volt Eddie számára, mivel az anyja, aki mindig lányt akart, gyerekkorában sokáig lánynak öltöztette, identitás zavart okozva ezzel a fiúnál.) Eddie korszakalkotó filmnek szánta a művet, de csúfos bukás lett belőle, és még csak nem is azért, mert a közönség akkortájt nem volt felkészülve erre a témára. A legnagyobb baj vele, hogy unalmas, logikátlan, a kíséző narráció kusza, a belerakott álmjeleneteknek pedig semmiféle funkciója nincs. Ahogy több más filmjében, úgy ebben is szerepel Lugosi Béla, aki nem tartotta sokra Eddie filmjeit, de a drogfüggő színész csak az ezért kapott pénzből tudta fedezni káros szenvedélyét. A Glen or Glendát még követte néhány csapnivaló alkotás, mint például a Szörny menyasszonya, ami ugyan visszatermelte a kevéske gyártási költségét (egy húszüzem támogatta a filmet), de pusztán azért, mert a gyenge minőségű mozira a közönség főleg nevetni ült be, ami egy horrorfilm estében nem túl biztató jel.

Több próbálkozás után Ed Wood végül 1956-ban vágott bele A 9-es terv az űrből című sci-fi horrorjába (az más kérdés, hogy forgalmazót csak '59-ben találtak hozzá), amitől a belépést remélte a nagyok páholyába. Ez végül is sikerült neki, még ha nem is teljesen úgy, ahogy elképzelte.

A történet szerint földönkívüli lények érkeznek hozzánk, megakadályozandó, hogy az emberiség elpusztítsa a galaxist. Hogy ezt mégis hogyan tehetnének meg, az csak a végén derül ki, a magyarázat

feltárásáig azonban rögzös út vezet a vásznon éppúgy, mint ahogy az a valóságban is történt. Gyakorlott (de legalábbis józan ítélőképességgel megáldott) filmkészítő ugyanis tudja, hogyha keveset költhet, akkor kicsiben kell gondolkodnia. Például filmet készíthet három fiatalról, akik olcsó kézikamerával felszerelve bókálnak az erdőben egy boszorkány után kajtatva (és akkor sem jut eszükbe a patak folyását követni, amikor már az életük múlik azon, sikerül-e kikeveredniük a sűrűből), de nem gondolkodik inváziós sci-fiben, mert ahhoz éppúgy három dolog kell, mint a háborúhoz. És Eddie-nek főleg csak tervei voltak, hön áhított zöldhasú nem igazán. Annyira nem, hogy ezt a moziját például a baptista egyház pénzelte.

Az első percben egy bizonyos Criswell, a korszak népszerű televíziós sztárja köszönt minket, és úgy mondja fel a bevezető szöveget, mintha a film valós bonyodalmakat dokumentálna. Nem egyértelmű viszont, hogy egy már megtörtént eseményről beszél, vagy olyasmiról, ami még a jövőben vár az emberiségre, mivel a feleslegesen hosszúra nyújtott körmondatokban szereplő igeidők oda-vissza változnak, néha gyakrabban, mint a hivatalos álláspontok vírusjárvány idején.

Miután mi, balga földlakók nem válaszoltunk a békés kapcsolatfelvételi kísérletre, a látogatók úgy döntenek, életbe léptetik a kilences tervet. Feltámasztják a frissen elhaltolt halottakat, hogy azok a városokba tóduljanak, aztán... mit is csinálnak? Felhívják a figyelmet az idegenek ittlétére? Arra, hogy vesztélyt jelentünk az univerzumra? Vagy hogy kiirtsák az élőket? Mindez nem teljesen világos, de arra, miért találják elegendőnek, hogy mindössze három elhunytat keltsenek életre, megvan a válasz. A szűkös költségvetésből nem lehetett több száz fős zombiserget végigmaszíroztatni

a kamera előtt, bár a végeredményt látva elmondhatjuk, hogy akár egy, a Z világháborút megszegyenítő élőhalott horda sem segített volna a sztorin.

A suta történetvezetés mellett a filmet a bakik teszik nagyvá. (Plusz az a tény, hogy Eddie soha nem vett fel kétszer semmit, minden jelenet jó volt neki elsőre, „ahogy esik, úgy puffan” jelleggel.) Egyszer például az egyik színész felrúg egy díszletként szolgáló sírkövet. A vámpírlányt játszó Maila Nurmi jól láthatóan összerenzen, amikor rálőnek. Egy másik snittben tisztán kivethető, ahogy a pilóta az ölébe tett lapról olvassa fel a szövegét. Többször látványosan belóg a mikrofonrúd, vagy annak árnyéka a képbe, világos nappalból egy perc alatt éjszaka lesz, a nyomozót játszó Tor Johnson (aki eredetileg pankrátor volt) pedig nem egyszer olyan mély dörmögéssel motyogja el a szövegét, hogy egész mondatokat alig érteni. Akad egy jelenet, amiben egy járőr az elvileg csőre töltött pisztollyal vakargatja a fejét. Állítólag azért csinálta, mert tudni akarta, Ed Wood mennyire figyel a felvétel részleteire. És akkor még nem szóltam arról, hogy a vágás során Ed képes volt egyetlen párbeszéd-jelenetet is úgy összekutyulni, hogy abból alig lehet kibogozni, miről szól tulajdonképpen a beszélgetés. Valójában annyi logikai és technikai baki van itt, hogy első megtekintésre ki sem lehet szűrni az összeset. Csavaros filmeket az ember azért néz újra, hogy kiszűrje a végkifejletet előre jelző, apró utalásokat. Ezt azért, hogy minél több hibát fedezzen fel.

Ha mindez nem volna elég, a film ráadásként kész sufnituning; a temető kriptái kartonpapírból vannak, a repkedő csészealak fölött látszik a damil, a földönkívüliek vezére egy szimpla konyhaasztalnál ül, a harci jeleneteket a koreai háború felvételeiből vágják be, a zenei aláfestés eredetileg egy orosz balett muzsikája, rendőrautók pedig csak azért kerülhettek a filmbe, mert az egyik stábtag apja a kapitányságon dolgozott. Lugosi Béla snittjei korábban A vámpír sírjához lettek rögzítve, és mivel a színész már nem élt a film forgatásakor, így azok utólag lettek beleerősakolva. A többi szereplőnek jellem már nem jutott, így a saját ruháikat hordták, kivéve a földönkívülieket, akik kaptak valami csillogós selyem-izét. (Ezek egy korábbi mozihoz készültek, mert például az idegenek vezetőjének mellkasán egy alabárd rajza látható.) Sok esetben pedig színészekről sem beszélhetünk, mivel néhány szerepben Eddie barátai próbáltak helyt állni cserébe a pár száz dolláros gázsíért. Ne higgyük azonban, hogy a rendező ne tudta volna, mi az a jó film! Ő is látta és elismerte a művei főbb hibáit, de komolyan elhitte, hogy a közönség szórakozni akar, nem pedig tökéletesre faragott történeteket látni.

A végére, ha nem is áll össze minden, azért megkapjuk a nagy finálét és a magyarázatot. A főszereplők (leginkább a pilóta és a katonatiszt karakterét tekinthetjük annak) felfedezik a temető mellett dekkoló űrhajót, bemennek, ahol aztán a nyelvi akadályokkal mit sem törődve, könnyedén eltársalognak a földönkívüliekkel arról, mégis mi folyik itt? A válasz pedig: meg szeretnék akadályozni, hogy az emberiség létrehozza a Napbombát, ami azon a zseniális elven működik, hogy begyűjtja a fényt, ezzel felrobbantva a galaxist. Ilyenről persze még senki nem hallott korábban, de az idegenek nagylelkűek, ezért részletesen elmagyarázzák a működési elvét, hátha mégis megcsináljuk.

Ahogy említettem már, a film a baptista egyház pénzéből forgott, így viszont nekik volt néhány kikötésük a készülő produkcióval kapcsolatban. Például nem kaphatta meg az eredeti Sírablók a

világúrból címet, mert azt túl erőszakosnak találták. Ed Wood egyébként nem sokáig győzködte őket arról, hogy adjanak neki támogatást. Azzal érvelt, hogyha ez a film bejön, és sok bevételt hoz, abból elkészíthetik a saját mozijukat az apostolokról, ők pedig belementek. Úgy gondolták, hogy ezt az akkortájt divatos, idegen-inváziós sztorit nem lehet elszűrni. Az apostolok történetéből persze nem lett semmi, mert a film alig termelte vissza még a hatvanezer dolláros gyártási költségeit is. Hogy ez a pénz mennyire nem volt elég szinte semmire, arról nem csak a gyenge minőség tanúskodik, de az is, hogy az imént már említett Maila Nurmi például nem kapott sminket, így a színész nő saját maga készítette el minden reggel odahaza az arcfestését, és úgy buszozott el a stúdióba. Ő egyébként pontosan tudta, milyen gyenge minőségű moziban fog szerepelni, de nem sok választási lehetősége volt. Saját tévéműsorát ugyanis egyik napról a másikra megszüntették, így munka nélkül maradt. „Tudtam, hogy szakmai öngyilkosságot követek el” – mondta egy későbbi interjúban, ahol a film premierjére is visszaemlékezett. A közönség dőlt a röhögéstől, mások szitkozódva hagyták el a vetítőtermet, miközben Eddie és a stáb azt sem tudta, milyen kicsire húzza össze magát a székekben.

A 9-es terv az úrból gyorsan feledésbe merült, ahogy ezek után Ed Woodot is mellőzték. Az ambiciózus, de kevés tehetséggel megáldott rendező immár senkit sem tudott meggyőzni arról, hogy valóban ért ahhoz, amit csinál. Fizikai munkásként volt kénytelen elhelyezkedni, például raktárosként, vagy – folytatva apja mesteriségét – a postán vállalt állást. Munkamániájára jellemző, hogy később, álneven több mint száz regényt írt, de csak néhányhoz talált kiadót, mivel ezeknek a színvonala ugyanolyan csapnivaló volt, akár csak a filmjei. Pár év múlva néhány barátjának hála aztán újra kapott munkát kis, olcsó produkciókat gyártó vállalkozásoknál, elsősorban forgatókönyvíróként és vágóként. Ezek egy része C kategóriás, vérgőzös horror volt, de akadt köztük néhány pornófilm is.

Eddie grandiózus, szórakoztató sztorikat látott a munkáiban, de alighanem ő volt az egyetlen, aki ezt gondolta. Ma valószínűleg már senki nem emlékezne rájuk, de aztán 1980-ban Michael Medved filmkritikus könyve, a The Golden Turkey Awards a 9-es tervet minden idők legrosszabb filmjének, Ed Woodot pedig a valaha élt legrosszabb rendezőnek titulálta, amivel felkeltette a kíváncsiságot az embereken. A 9-es tervet újra előszedték, kielemezték, néhány mozi és tévécsatorna pedig ismét műsorra tűzte. A művet azóta több tucat nyelvre leszinkronizálták, az eredetileg fekete-fehér kópiákat kiszínezték, és néhány éve még DVD kiadása is megjelent, rajongók hadát szerezve ezzel. A bugyuta mozi így szép lassan kultuszfilmmé vált, és megtörtént vele az, amiről Eddie csak álmodozott, nevezetesen, hogy ma már dollármilliókat fial a jogtulajdonosnak. A rendezőnek így végül sikerült a halhatatlanok közé jutni, igaz, ő maga ezt már nem érte meg. 1978 decemberében hunyt el szívinfarktusból, mindössze ötvennégy évesen. Halála – amennyiben a városi legenda igaz – éppolyan nevelésesen bizzar volt, akár a filmjei. Tévézés közben lett rosszul, és segítségért kiabált, de a felesége csak annyit szólt neki vissza a konyhából, hogy ne hisztizzen. Mire jó félóra múltán mégis ránézett, Eddie már nem élt. Vajon mit szólt volna, ha még láthatja Tim Burtonnek az 1994-es, róla szóló filmjét?

Seth

Tavasza várva

Várom a tavaszt, a színeket, a szépet
Virágok nyílnak majd odakinn a kertben
Feledtetik a tél hideg búját
S elhozzák a szívnek örömkoszorúját

Boldog idők jönnek, a Nap is mosolyog,
Erdőkben előbújnak rejtekükből,
A szelíd, apró mókusok
Kacagva szaladnak, majd meg-megállnak
Örülnek ismét a ragyogó világnak

A fák lombkoronái a széllel integetnek,
Madarak ülnek sorban az ágakon,
Nekünk csicseregnek,
Békét hoz a szíveknek a napsütötte kezdet,
Üdvözöllek Téged, tavaszi kikelet.

Szentes, 2021 tél

angyalka 146

Utoljára

Várj! Maradj még egy szóra!
Tudom, elröppent egy óra,
de kérlek, ne menj még el!
Gyere, ülj le hozzám reménnyel!
Beszéljessünk úgy, mint régen,
felhőtlenül, könnyed csevegésben,
néha némán fogva egymás kezét,
csendben nézve a naplementét.
Suttogjunk egymásnak butuska szavakat,
daloljuk el el nem enyhülő magányunkat.
S szívünk álma, mit rejt a lélek vágya,
mint sorsunk kovácsa, üsse a traktust!
Magunk maradtunk e madárdallal körülvelt erdőben.
A levegőben, ahogy tavasszal szokás,
méhek dongnak serényen, illat lebeg a térben.
Itt időzve, egymásra várva, mondom, mi szívem
leghőbb vágya: csak még egyszer nézz rám,
utoljára, mint régen, szerelmes pillantással,
hogy újra éljem, milyen önzetlenül szeretve lenni!
Nem megfelelni, senkire se várni, csak lebegni
és mindig vágyani, reszketni, mikor dobban szíved
s kezd el verni lelkem ritmusára!
Bágyadt, furcsa ábránd, de még egyszer utoljára mondd:
szeretnél engem! S lelkem, mely sebzett, árva, elfogadtad.
Egy részét neked adtam, ezt nálad hagyom.
Őrizd meg számomra, s ha eljön az óra, visszaadhatod.
Ha megtartod, legyen ékköve e rongyos létnek,
hogy tudd: mindig szeretve vagy és ÉN szeretlek téged!

Krómer Ágnes

A halottak könnyei

Nagyapám szaloncukrot vitt nagyanyám sírjára,
nem értettem igazán, a halott már nem eszik.
Mert cukorbeteg volt az én drága mamikám.
Szelleme ülnék a sírokon csak bámulnak.
Lelkem könnyezne elhagyott szerettemért.
Halottak könnyeitől nő meg a fű a sírokon,
fekete macskaként kószálnak a temetőben.
Éjjélkor angyalokká válnak, csak bámulnak.
Édes volt az élet, akár az a pár szem cukor.
Jó lenne ölelni, szeretni, enni, inni, még élni.
Ők csak zokognak, amíg el nem jön a hajnal.
Majd mélyen elszenderedve életet álmodnak.
Apák, Anyák, Férjek, Szeretők és Nagyszülők.

Tordai Gábor

Álmatlan az éjjel szegletében

Álmatlan vagyok.
Hogy tudnék aludni,
ha láthatom,
miként barangolsz
végtelen álmok földjén?
Ha szendergő álmod
őre lehetek?
Ha hangtalan nevetek,
miközben takaród
magadra tekered?
Ha az éjjeli perccel
együtt oldaladra
fordulsz?
Nem alhatok,
ily titkos percben.
Álmod őrzöm,
úzve a nappalok
távoli zaját.
S majd boldog
kimerülten
illatod magamba
olvasztva
álomba merülök.
De most csak
könyöklök, s néma
csenededbe olvadok.

jocker

Várom

Idő vasfogát
Már kezdi lecserélni.
Jég elvékonyul.

*

Visszavonulót
Fúj halott arcú hideg.
Melegítő szél.

*

Süt a nap, emeli a jókedvem,
Kinézek, növekszik derűltégem.
Ez még nem az, nem a tavasz napja...
Várom, hogy jó március idusa.

*

A felkelő nap
Sugara zúdul miránk.
Már nincsen harmat.

*

Új fények nappal,
Új vaksötétség éjjel.
Új életóra.

Vecsés, 1999. január 17. - Kustra Ferenc József - Versben és Európai stílusú haikuban...

csabi669

Ötletversek

Dióhéjban

Pattan a héj,
s múlik a Ma.
Gyökereimet
a mélység falja.

Tehetetlenül

Mocorog a sár.
Giliszta kutat.
Nyergében feszül.
Kínzó e gondolat.

Probléma

Reccsen az ág.
Fakopáncs vájja.
Fészket az ember
rég fűrészre hányta.

Drekthor

Hazafelé

Gurul a vonat.
Megy a kocsi.
Halad az idő.
Tántorgok.

Haza megyek.
Megy a TV.
Látom alszol.
Rád szólok.

Mara

Hogy megszülessen

Olyan vagyok, mint más,
semmi többet nem tudok,
miként másom, rajtam is
ott a fojtó hurok.

Téveszméknek rabja
velem együtt mindenki,
lázadozni sokan tudnak,
változtatni senki.

Vagy talán akadnak
mindent újra gondolók,
akik kitérítenek
medréből ó folyót?

Lehajított fények,
szikrázó meteorok,
kiket megszülnék néha
az elégedetlen korok?

Vagy nemzedékeként
akad újat teremtő,
ki elvisz más irányba
feladatához, ha felnő?

Add, hogy megszülessen
végre, ki hegyet mozgat,
míg mi elavult és rossz,
hamvába bele nem porlad!

NG.